

Выходитъ во Львѣвъ що Среда и Субота (прѣзь руску святку) о 4-5 годѣ пополуни. Литерат. додатокъ „Библиотекы найзнам. повѣстей“ выходитъ по 2 печат. аркушѣ кождого 15-го и послѣдняго дня кождого мѣсяца.

Редакція, администрація и экспедиція польз. Ч. 8 ул.ица Академична.

Вѣд. листы, посылки и рекламация належить пересылати на адресою: редакція и администрація „Дѣла“ Ч. 8 ул. Академична.

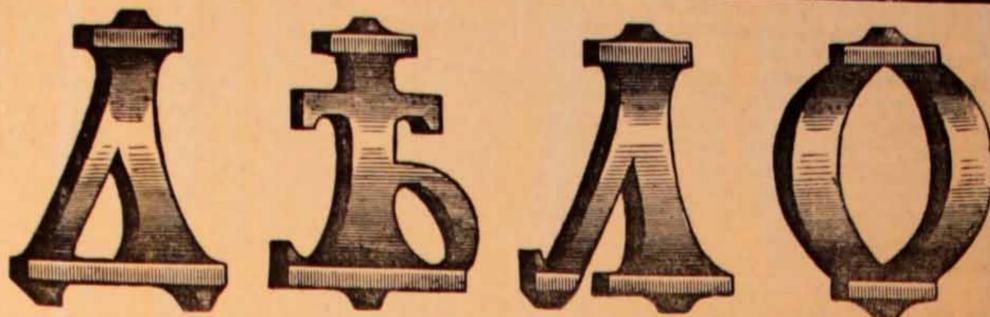
Рукописи не звертають тѣлько на попередню заборонку.

Поодинокое чело стоить 12 кр. а. в.

Оголошеня принимають по цѣнѣ 6 кр. а. в. отъ одной строчки печатной.

Рекламация неопечатаный вѣдѣль отъ порта.

Предплату належить пересылати вранко (включучо почтовымъ перевозомъ) до: Администрація часопису „Дѣло“ Ч. 8 ул. Академична Ч. 8.

Предплата на „Дѣло“ для Австрій:		Для Россіи	
на цѣлый рокъ . . . 8 р.	на цѣлый рокъ . . . 8 р.	на цѣлый рокъ . . . 8 р.	на цѣлый рокъ . . . 8 р.
на полъ року . . . 4 р.	на полъ року . . . 4 р.	на полъ року . . . 4 р.	на полъ року . . . 4 р.
на четверть року . . . 2 р.	на четверть року . . . 2 р.	на четверть року . . . 2 р.	на четверть року . . . 2 р.
отъ дол. „Библиотекы“ . . . 12 р.	отъ дол. „Библиотекы“ . . . 12 р.	отъ дол. „Библиотекы“ . . . 12 р.	отъ дол. „Библиотекы“ . . . 12 р.
на полъ року . . . 6 р.	на полъ року . . . 6 р.	на полъ року . . . 6 р.	на полъ року . . . 6 р.
на четверть року . . . 3 р.	на четверть року . . . 3 р.	на четверть року . . . 3 р.	на четверть року . . . 3 р.
на цѣлый рокъ . . . 5 р.	на цѣлый рокъ . . . 5 р.	на цѣлый рокъ . . . 5 р.	на цѣлый рокъ . . . 5 р.
на полъ року . . . 2-50	на полъ року . . . 2-50	на полъ року . . . 2-50	на полъ року . . . 2-50
на четверть року . . . 1-25	на четверть року . . . 1-25	на четверть року . . . 1-25	на четверть року . . . 1-25
Для Закарпатя, окрѣже Россіи:		на цѣлый рокъ . . . 10 р.	
		на полъ року . . . 5 р.	
		на четверть року . . . 2-50 р.	
отъ дол. „Библиотекы“ . . . 14 р.		на цѣлый рокъ . . . 6 р.	

ВП. Читателѣвъ въ Россіи просимо мати на увазѣ, що въ вымовѣ *ж—ji, ѓ, ѓ—i, и* (въ срединѣ и на концѣ слѣвъ) — *ы, и* (на початку слѣвъ и по самогласныхъ) — *i, ѓ* (на початку слѣвъ) — *и*.

Съ новымъ рокомъ 1883 стане „Дѣло“ выходить три разы на тыждень, що вторника, четверга и суботы.

Предплата на „Дѣло“ выносить на мѣсяць 1 зр., на четверть року 3 зр., на полъ року 6 зр., на цѣлый рокъ 12 зр.

Предплата на „Библиотекы найзнам. повѣстей“ выносить на четверть року 1 зр. 25 кр., на полъ року 2 зр. 50 кр., на цѣлый рокъ 5 зр. а. в.

Предплата на „Дѣло“ вразѣ съ „Библиотекы“ выносить четвертьрочно 4 зр., пѣворочно 8 зр., цѣлорочно 16 зр. а. в.

Предплата на „Дѣло“ выносить для Россіи четвертьрочно 3 руб., пѣворочно 6 руб., цѣлорочно 12 руб. Предплата на „Дѣло“ вразѣ съ „Библиотекы“ выносить для Россіи четвертьрочно 4 руб., пѣворочно 8 руб., цѣлорочно 16 руб. — на саму „Библиотекы“ (безъ „Дѣла“) пѣворочно 2 руб. 50 коп., цѣлорочно 5 руб. Читателѣ „Дѣла“ и „Библиотекы“ будутъ мати тыжднево шо найменше чотыри великихъ печатныхъ аркушѣвъ лектуры рѣжнородноу, займачоу и поуачоу.

Пошеже до концѣ сего року выйде 26 аркушѣвъ розпочатой повѣсти „Грошѣ а праця“, проте повоприступачоу предплатники „Библиотекы“ мають доплатити 2 зр. а. в., вглядно 2 руб., чтобы одержати въ р. 1883 тыхъ 26 аркушѣвъ сего повѣсти, выданой въ р. 1882, котра скѣнчится въ сѣчно або лютоу р. 1883.

Предплату слѣдуе пересылати (налучше переказомъ) до „Администраціи „Дѣла“ во Львѣвъ“.

„Дѣло“ и „Библиотекы“ можна такоу письменно замовляти на цѣлый рокъ або на пѣворокъ, а предплату смачувати мѣсячно, кварталъно, або пѣворочно. Замовлене мусить въ собѣ заключати имя и прозвико замовлячого, часъ на якій замовляе, и означенне, якъ буде платитися предплата.

Просимо о точной адреси.

Редакція и администрація „Дѣла“.

МЕМОТО
для добромыслящихъ Поляковъ.

Передъ нѣколко днѣми закінчився въ Решонѣ сенациійный процѣсъ о скрытоубійство християнской дѣвичны жидами. Судъ присяжныхъ узнавъ Мошка Ритера и его помѣчника М. Стоханьского — одногласно, а Гитлю Ритеръ девятьма голосами за винныхъ вакцинового имѣ аличинства. Не думаемо тутъ роводитися надъ самымъ чиномъ, що бувъ головнымъ предметомъ сенациійной розправы, о сѣлько днѣ кидая искраве свѣтло на отношени жидѣвъ. Есть еще и друга, вели не вакцившя, то певно рѣшовача сторона сего процѣсу.

Переведеный процѣсъ кинувъ дуже яскраве свѣтло на станъ просѣты и моральности мааурекого люду. Цѣлый рядъ досѣть численныхъ свѣдѣнь — мааурекыхъ селянъ, — перемелунавшихъ въ томъ процѣсѣ, складать заравомъ свѣдѣнчю о томъ станѣ просѣты и моральности тамошного люду мааурекого. Передъ вѣдѣмъ внадавъ въ очи сей сумный образъ якоу дивной ажиклосты межѣ жидѣвскоу родиною а цѣлоу громадоу, дивной для того, що не вышывае она иѣ трѣха въ якоу правдивой толеранциі религиійной, але вырожджуся въ моральной и экономичной владѣчлости громадинѣ, котрой найвыдатѣйшимъ примѣрикомъ являея М. Стоханьскій, и ставъ больше подобноу до той сѣты, якоу обеновуе науку свои жертвы. Сей образъ, самъ собою вѣе такъ сумный, не вѣе однакоу, жалѣ екавати, на сѣлько рѣдкій, щобъ его бедай въ меншихъ ромѣрахъ не можна подыбати и въ ишихъ непросѣченыхъ закуткахъ нашего краю. Але то, що дальше розкрываея, вѣе вѣе справдѣ нечуванымъ, а бедай с-редѣ нашего люду руского вѣе чимъ немѣгнѣрымъ и немѣгнѣрымъ. Мошко Ритеръ, — котрого господарскій впливъ на громадинѣ яскраве ѓбываея на сумогляднѣй постати аруйнованого М. Стоханьского, — ачаный въ цѣлоу громадѣ въ сего неморального поведени съ молодичами и дѣвчатами, держитъ якусѣ непобориму силу верховну надъ цѣлоу громадоу ѓгъ наймолодшого до найповажѣйшого господаря, — просто пануе надъ ними, вѣе вѣе таиничне божище о недослѣдимѣй силѣ надлюдекоу. Не поодинокій жерально вѣдувавший единѣцъ, але цѣла громада анае о той неморальной хорѣ въ сво-

ѣмъ власнѣмъ лѣнѣ — и мѣчки одобряе ви Цѣла громада съ наибольшоу рѣвнодушностею розповѣдае собѣ о неморальныхъ ѓтношеняхъ. Мошка до дѣвичны Миѣхъ. Але мало того: найповажѣйшій господарѣ съ такоужъ самоу рѣвнодушностею дивляея на те, якъ Мошко напастуе ихъ жѣвоукъ, а навѣтъ не хочутъ слухати ихъ жалѣвъ на напасты Мошка, бо бѣея „чарѣвъ“, чтобы „Мошкова сила не спалила имѣ очей“! Очевидно такій терроризмъ мѣгъ выродитися тѣлько при страшнѣй темнѣтѣ люду, така вѣра въ „надавѣчайну силу чарѣвъ“ жѣда могла выродитися тѣлько въ страшно темныхъ головахъ; але чтобы сей деморализуючій терроризмъ прѣстѣгаея ажъ до сѣи, навѣтъ для вѣсѣмъ нечаченоу человекѣ дуже арозумѣлой внаваги достовѣрности родиноу житѣ поважныхъ селянъ, до сего вѣе трѣба чѣгоу бѣльше, — до сего трѣба вѣе глубокого упадку всякого морального чувства, що жѣ навѣтъ въ грудяхъ вѣсѣмъ неписьменныхъ людеу. Переведеный процѣсъ розкрывае наглядно той сумный образъ грубой темноты и майже на-пѣдикого стану мааурекого люду, що такъ яскраве вышывея своего часу въ страшныхъ сценахъ р. 1846, а, якъ показуея, и нынѣ не о много вѣмѣнѣе. Тымъ не хочемо еще кавати, чтобы кожде мааурекое село было такоу самоу Люточку, бо булобы сѣ вѣе страшно сумно. Але кто приглядѣея пильнѣе житю мааурекого люду, кто майѣ случайность и умѣвъ вгляднѣти глубше въ душевнѣй станъ сего люду, сей инакъ не може екавати, чтобы межѣ сѣю одноу громадоу а прочими мааурекими громадами заходила есенциальная и дуже велика рѣжница. Быстроу споглядача не обаламутитъ то, що селяне умѣють читати и писати, ѓнѣ прѣтивно пересѣдѣчаея тутъ наглядно, что знанье писаня и читаня само собою не вносѣтъ еще правдивой просѣты и моральности, бо и лютицкѣй селяне булы по большѣй части письменнѣ; тутъ ѓнѣ пересѣдѣчаея, что оно навѣтъ не тыкае пересудѣвъ и темноты, тымъ менше убогороднѣе умы, а вѣе вѣсѣмъ не обезпѣчае прѣтивъ деморализуючихъ элементѣвъ, котрѣ с-редѣ мааурекого люду не вѣе прабирають постѣтъ Ритерѣвъ, але часто людеу вѣсѣмъ иншого кроу, ѓгъ котрыхъ бы на око повинно ежидѣтисѣ морального влѣмѣву и щироу прихильности до народу. Словомъ — образъ лютицкого процѣсу вѣе тѣлько бѣольшоу потенцию того ала, яке

широко корѣнѣея середѣ значныхъ кругѣвъ мааурекого люду.

Есть сѣ станѣ, надѣ котрымъ мусить щиро жалѣти кождый, кому не рѣвнодушнѣй поступѣ краю и доля люду. Если польска интеллигенція почувѣея до якихъ обѣнѣкъ вглядѣмъ своего власного люду, то ѓбывшѣй процѣсъ повиннѣе статисѣ передѣвѣмъ для неѣ живымъ убѣдѣнѣемъ. Блудна прѣстрашнѣе политична пхнула Поляковѣ основувати на Русѣ польску „Масіеръ“, а кавала имѣ забутѣ на свой власный люду. Чи не булобы теперѣ пора, поки часъ, звернутисѣ въ блудной дороги и чи не лучше посвятити свою працѣ своему людови, якъ бѣавитисѣ въ политичнѣй експеримента съ просѣтѣноу руского народа, — експеримента зарѣвно бѣахосеннѣй и непѣрѣбнѣй? Политичне експериментовање на поли народноу просѣты приносѣтъ шкоду обѣмъ сторонамъ. Ганячусѣ за такими експериментами середѣ руского люду, Поляки можуть втерѣти свой власный люду. Чи жѣ не лучше, чтобы кождый совѣтно працовѣвъ на свой нѣвъ?

Выборы до рады мѣста Львова

ѓтбудутъ вѣе 25 сѣчня 1883 р. Вѣе круги людинѣи столичного гѣрода — властѣтелѣ домѣвъ, купѣцѣ, ремѣеники, урядники и т. п. — вѣе живо заинтересувалися сами выборами и вѣдутъ живу агитацию и кожда група мѣскихъ интересовъ старѣеяея забѣаепѣити собѣ влѣмѣвъ и значенѣе въ будучѣй радѣ. Розумѣея, що и львѣвскѣй Русины не повиннѣе оставѣтисѣ по а другими, бо хотѣи рада мѣста Львова занимаея передѣвѣмъ справами экономичными и администраційными, а национальнѣй пытаня и споры не повиннѣе творити иѣякою рѣжницѣ въ гармонийнѣмъ спѣвѣдѣланѣ вѣсѣмъ добромыслячихъ элементѣвъ для добра и розвоу нашой столицѣ краю, то вѣе жѣ въ другонъ стороны тѣлько черезъ живу и национальнѣеу прѣстрастѣеу неакаламѣчену спѣвѣучастѣ вѣсѣмъ элементѣвъ национальнѣеу въ громадекѣй дѣвѣлности нашего гѣрода даѣеяея ежидѣтисѣ та, для усѣбнѣности и загалного вѣдоволеня необходима гармонія. Тоужъ и Русны львѣвскѣй повиннѣе вѣати живу участь въ акциі выбораѣвъ, добре роагнѣнѣтисѣ, чтобы могли добре оѣвѣнѣти, сѣ котроу группоу дотеперѣ вѣе утвореныхъ комѣтетѣвъ выборчихъ слѣдувалобы имѣ разомъ поступати. Круги рускихъ Львовѣнѣ вѣе живо заинтересувалися справоу мѣскихъ выбораѣвъ, але чтобы не розѣстрѣвѣти своихъ силъ, слѣдувалобы екавати зѣборѣ рускихъ выбораѣвъ и тутъ основно ѓбговорѣти тую справу.

Ц. к. прокураторіи сконфікувала Ч. 97 за дѣякихъ уступѣвъ Фейлетону. Опускаючи пикриминованый мѣсяць, выдаемо нынѣ другѣй накладъ, при чѣмъ просимо ВП. Читателѣвъ звинити насѣ, если Фейлетонѣ не зѣ нашой винѣ представляея неповный.

ПАМЯТИ
наилучшего друга.

VI.
(Далше)

Се була друга нагорода!
Жѣнка съ страхомъ и жалѣмъ, якъ перѣвѣнѣна гордица, туляласѣ до его грудѣй, обѣвала бѣлыми раменами своего любого мужа, жѣвоу лѣкала, чтобы его не выдерто на поу, чтобы ему не запѣдѣно якоу лиха.

„Успокобѣея, мой любѣ“, сѣавѣея днѣ потѣшачоу, „не лякайся, а будь мужна, якъ и досѣ була. Перенесѣи мы досѣ нашу вѣажку долу сѣбѣ, перенесѣи не одно горе, не одну крѣвѣду, такъ и теперѣ выдержимо середѣ новыхъ тучъ. Видно насѣвѣея на насѣ нова завѣруха, — не ежидѣтисѣ мои страдания Але чѣста совѣтъ выдержити и новѣ бурѣ. Се жѣ, очу, розѣгрѣея та сама завѣруха, що вѣе вѣе вѣе часть мого комѣсѣнованя дмухла менѣ въ очи. Най же теперѣ до дна выдмухаея, най вѣе разѣ пѣдоймѣея вся курѣва, щобъ имѣ сѣвѣмъ стало соромно того шуму, той напасты. Не лякайся, мой любѣ, — терпѣнѣ спѣвѣнѣ. Може наконецѣ и въ наше ѓконце вѣабамене колѣея сонѣ.“

Але густѣ хмары закрывали еще сонѣ.

Правда, не выказано иѣ найменшой винѣ Навроцкого, иѣ найменшого слѣду его участи въ мѣвѣмъ социальнѣеу звѣвѣхъ. Але ѣвѣкъ насѣдѣства лишилися.

Его потягано до ѓтпѣвѣды за то, що ѓнѣ „писѣ до рускихъ газетъ“.

Прѣйшлоея В. Навроцкому майже черезъ три лѣта корѣвѣнѣтисѣ съ тымѣ вѣмѣтами. Спершу ѓборѣнѣея днѣ сѣсколько можна емирно, доказуючи тѣлько свою невиннѣеу. И справдѣ сѣ аѣваласѣ достѣточнѣмъ, бо ему не могли доказати иѣ найменшой винѣ, его поступѣванѣе было такъ вакцине, его уридованѣе такъ совѣстнѣе, а его повага яко талантливого уридика такъ незрушима, що ѓвинѣнѣе покѣнчѣлоея на иѣчѣмъ.

Здоровье В. Навроцкого и бѣеъ того не такъ то дуже сильне, страшно потерѣло за дѣя тыхъ невѣгодъ, недостатѣвъ и шкодливыхъ влѣмѣвъ атмосѣрическихъ, на якѣ бувъ выставленый майже черезъ цѣлый рокъ своего комѣсѣнованя. Тутъ зарѣдиласѣ та тяжка слабѣеу, що помало щорѣвъ бѣльше вѣростаючи стала наконецѣ причиной его смерти. Але въ найпершѣхъ частѣ слабѣости бувъ еще можливый ратунокъ; трѣба было тѣлько скоро вѣятисѣ до лѣченя, трѣба было ѓтпочинку умученымъ силамъ, сѣвѣжого воздуха струженымъ грудямъ, доброй выгоды, скрѣпленя и оживленя высѣленѣоу организмови. Чувѣ сѣ добре самъ В. Навроцкѣй и вѣе вѣчасно на весѣнѣ подавъ прѣсѣбу о ѓтпѣвѣтѣ (урльѣвъ) хочѣбы лише на ѓдинѣ мѣ-

сяцѣ. Але минула весна, минуло и лѣто, а ѓтпѣвѣды на прѣсѣбу не було! Тымъ часомъ ановѣ потягано его до ѓтпѣвѣды за те, що ѓнѣ пише до рускихъ газетъ.

Навроцкѣй справдѣ вновь вѣавѣея съ цѣлымъ жаромъ до своихъ улюбленыхъ литературныхъ трудѣвъ. ѓтѣрваный ѓгъ своего рѣдноу народу, мученый тугѣоу за рѣдноу родиною, — такъ дѣткнѣеный — шукавъ ѓнѣ ѓтѣрады въ той тяжкѣй працѣ, труднѣея въ вѣсѣмъ силѣ, чтобы хочѣ письменно принѣсти помѣчь своему народови, и въ той працѣ успокоити а бедай приглушити тяжкѣй ѓбѣл свои, такъ тяжко пригнѣтѣнѣи душѣ. ѓгъ коли почало выхѣдити „Дѣло“, В. Навроцкѣй належавъ до его найпершѣхъ и наибѣльше неутомимыхъ спѣворѣбѣтнѣковъ. Въ першѣмъ рочнику „Дѣла“ (р. 1880) ѓбѣвѣтѣвъ ѓнѣ слѣдууючѣ свои працѣ: „Czego jeszcze możemy się nauczyć z tej polskiej historyi“ Ч. 35 и 36 (Фейлетонѣ); „Огнева сторожа“ Ч. 42 (Фейлетонѣ); „Экономична реставрация“ Ч. 49—55; „Za wolność naszą i waszą“ Ч. 93 и 94 (Фейлетонѣ); „Смирне запытанѣе до ѓнципальныхъ представѣтелѣвъ короны“ Ч. 96, 97 и 98. Въ другѣмъ рочнику „Дѣла“ (1881) ѓбѣвѣтѣвъ В. Навроцкѣй свою знамениту статью „Пѣдѣвѣйна крейдка“ Ч. 2, 3, 4, 6—10, 12—14, — що звернула на себе загалну увагу и выекала повне знанье фаховыхъ людеу и розѣвѣсила рускѣй публици одну въ найважѣйшѣихъ а наибѣльше замотаныхъ справѣ. Въ томъже рочнику находѣея дальшѣй его працѣ: „Герѣвъ пѣдѣвѣйна крейдка“ Ч. 15, 16 и 17; „Щѣдрѣтъ польска“ Ч. 40, „Польска теорія а польска практика“ Ч. 56, „Z c. i k. Gazety lwowskiej“ Ч. 66, „Агенты гр. Игнѣтѣвѣна“ Ч. 75, 76, 77 и „La Pologne et les Habsbourgs“ Ч.

81. Самъ списъ тыхъ статей, показуе, якъ колѣсально була праца В. Навроцкого. А щѣжъ доперѣа говорѣти о содержаню тыхъ статей такъ завѣсѣдѣи интересныхъ, а оперѣтыхъ на основныхъ, широкихъ и вѣесторонныхъ студѣяхъ, що спѣтребували много часу, а вѣе бѣльше труду и аѣдорѣвѣи. Тоужъ дуже мусѣло сѣ болѣти В. Навроцкого, що его потягано до ѓтѣвѣчальности за працѣ, писанѣй въ наилучшѣмъ вѣмѣрѣ, прѣслужѣтисѣ добру не тѣлько своего власного народа, але и цѣлого краю, — працѣ, въ якѣ и досѣ еще оставѣея въ значнѣй части убогоу навѣтъ и галицко-польска литература и журналистика спѣвѣчасна. Р. 1880 вручивъ ѓнѣ вице-прѣзидѣнтова краевой дирекциі ѓнансовѣи меморіалъ въ той справѣ, начѣсаный на 20-ти аркушахъ стѣслого письма, въ котрѣмъ сѣ вѣавѣно собѣ основностею выкавѣвъ всю бѣезосновнѣеу вѣсѣмъ вѣмѣтѣвъ и ѓвинѣнѣе, пѣдѣношеныхъ прѣтивъ него за дѣя литературноу працѣ.

Вице-прѣзидѣнтѣ, прочитавши цѣлый сей меморіалъ, мусѣвъ бути очевидно глубоко тронутый тымъ меморіаломъ въ своей совѣсти, бо при найбѣвѣнѣшѣй стрѣвѣи съ В. Навроцкѣмъ не тѣлько что принѣвъ его надѣ спѣвѣванѣе дуже лѣаскаво, але навѣтъ, звинѣючи дотеперѣшнѣй мѣры, — успѣоковѣвъ его, що вѣсѣ тѣ вѣоцѣстѣнѣй мѣры пѣдѣдутъ въ непамять и днѣ дождѣея теперѣ наконецѣ увѣнѣана за свои заслуги, що его перенесѣтъ назадѣ на рѣдну родину и т. д.

(Конѣцъ будѣ.)

ДОПИСИ.

Зб Львова.

(Замітки техніка.) Недалеко я и бував в нашом краю; отъ такъ только пробывъ кілька стацій по желѣзницѣ отъ Львова и кілька миль возомъ по автономичныхъ нашихъ дорогахъ, а все таки можна гдещо о томъ написать, що я бачив и подлятися съ читателями тымъ, що осталося въ мой памяти зъ той невеличкы подорожи. Напишу кілька слобъ яко техника. Въ полтаву не мѣшаюся, бо се не моя спеціальность, впрочѣмъ есть у насъ кому писати а еще больше говорити о политикѣ. О дорогахъ автономичныхъ также не буду споминати помимо того, що они глубоко прилегли въ мою память, не буду ихъ рушати, бо скажутъ, що выступаю противъ сойма або выдѣлу красоваго — зновъ политика. Я наміряю записати тутъ гдѣкы мои спостереженя, що обходять насъ самыхъ т. е. Русинь и звернути увагу нашихъ людей на гдѣкы недостатки въ техничныхъ дѣлахъ и подати способъ якъ злому запобѣги.

Приходилося менѣ переѣздити черезъ одно наше руске мѣсто. Отъ въ томъ-то мѣстѣ будують церковь муравану цѣлаго вже кілька лѣтъ. Будову юю поручили кометѣ одному инжинеру отъ желѣзницѣ, що перейшовъ сюда зъ Конгресовки. Щастѣ, що головоу рѣч с. е. планы церкви вже давѣйшими еще часами зробивши иншій якъ будовничій, — тожъ церковь ся буде церквою а не костеломъ латиньского обряда, такъ що до вѣшной якъ и внутренней формы. Буде на вѣй 5 копулъ и взагалѣ що до плану вышде она не зле. Друга рѣч однако що до будовы, бо теперѣшній планъ будовничій буде оу церковь побла своего разуму не зважаючи богато на церковный кометѣ а въ гдѣкыхъ частяхъ навѣтъ на планы. Доки будовалося матеріаломъ громадскимъ то не жалувалося цеголъ, стѣны сильнѣ, филары грубы — побла плану; оповѣдали менѣ однако люде, що ти головни филары, що подпирають головну копулу, на око только такъ сильнѣ, а то для того, бо панъ будовничій чи инжинеръ поваливавъ ихъ простою вапняною заправою и понаспавъ отломками цеголъ и т. п. смѣтѣмъ, яке при будовѣ находилося, отъ такъ якъ рѣзникъ книжки наливае, завѣряючи кометѣ що заправа позатѣкае помежи цеглы и оклеить все въ одну цѣлѣсть. П. инжинеръ повиненъ однакоже знати и тое кометѣ оуказати, що вытравалѣсть (Tragfähigkeit) вапняной заправы маеся до вытравалѣости цегольного муру такъ якъ 3 1/2 до 6, що отже филары начинни вапняною простою заправою майже о половину слабшій отъ повно мураваныхъ цегольныхъ филарь при тыхъ самыхъ размѣрахъ. Згадані филары хотяи начинни, выдержатъ спочивалѣи на нихъ тигарь, але не мають той силы вытравалѣости, що муравані. Мы наводимъ се только въ той мысли, щобъ люде заставляли собъ на будуче и тобы не позволили панамъ будовничимъ начинати муравъ вапняною заправою. Лучше уменшити объемъ филары, черезъ що позвокаеся больше спобѣдного мѣста въ внутрѣ церкви, а филарь выпровадити добрымъ и крѣпкимъ матеріаломъ. — Цѣлкомъ выкопчене то будовы отдалъ кометѣ п. инжинеру за округлу суму, тобы вже разъ прійти до конца. Тутъ зачинаеся самовольне отлученне отъ пландѣ а вменю въ томъ, що п. инжинеръ велитъ слабшій муры робити и то такъ яко диво, що пр. надъ тремя луками подпирающими середну копулу выпровадено тогда, якъ самъ кометѣ доставлявъ матеріалъ досытъ грубы муры, надъ четвертымъ выпровадивъ п. инжинеръ якъ отдало ему роботу за округлу суму, вже тоншій муры. П. инжинеръ хоче тое оправдати тымъ, що декорация сего wymagaе, но але се естъ, якъ то кажутъ, чиста бляга. Передовѣтъ треба узглядѣнати конструкцию, коли вже такъ зачалосъ робити. Оповѣдаютъ жеки иншимъ также и то, що п. инжинеръ заповѣтъ, що будутъ муры подъ копулою надъ зволомъ тоншій с. е. слабшій и що знижитъ копулу. Слабшѣ се було правдою, то кометѣ повиненъ застерегчися противъ той идеи, бо се булѣбы отступствомъ отъ пландѣ затвержденныхъ властями, на подставѣ котрыхъ п. инжинеръ зробивъ обрахунокъ що до докѣченя будовы. Особливо знаена копула неповиненъ кометѣ дозволити, бо черезъ то може цѣла будова много на своей красотѣ утратити.

Надѣнати еще и то треба, що церковь будуюся вже кілька лѣтъ, що перестояла вже кілька замъ а муры нѣколи не були накрыты. Въ гдѣкыхъ мѣстахъ цеглы черезъ мокроту спорохнѣли и мокрота зобталася въ мурахъ, се однакожъ не спинало п. инжинера дальше на мокрыхъ мурахъ будувати. На мѣстахъ, где муры позамакали, цегла зопсована а на заправѣ будутъ появлятися жовты або зеленѣ смуги, стѣна одна сильно зарысовалася. Налезалобы отже муры на зиму провизорично хотъ дошками понакрывати и то такъ, тобы вода спывала не по стѣнахъ а побѣтъ стѣнъ, и о то повиненъ кометѣ въ своихъ властныхъ интересъ у п. инжинера упоминутися, або на его коштъ накрыти казати побла письменного заявленя, ачеи попохае письмо носомъ.

(Далше буде.)

Отъ Перегнѣнска.

(Посмертна згадка за бл. п. о. Юсифа Левичского, парожа зъ Ракова, дек. перегнѣнского, упокоившогося дня 13 падолиста 1882 р. въ 68 р. життя а 40 священства.)

Надъ рѣкою Сѣвкою въ Раковѣ, на горбку, посередѣ садку кладовища, зложено недавно на

вѣщный супокой тлѣнны останки Воч. о. Юсифа Левичского, тамошого приходника, ревного душ пастыря, патриота и бороника Руси и народу и примѣрного батька родины. Сыру могилу оросили горячими слезами жена-вдовица, дѣти, внуки и широкіе покійника. Могила закрыла передъ нами одну чисту, честну, свѣтлу личность, принадлежавшу до семіи выбраникъ, вѣрующахъ въ свѣтлу будущность нашего народного дѣла, трудячыхся цѣлымъ вѣкъ своей мамѣ всякихъ терпѣн для святой народной идеи. Покойный о. Юсифъ родился р. 1815 въ Балучинѣ (округа золочѣвского) зъ священника о. Теодора, бывшого тамъ парохомъ. Укѣчивши школы гимназіалній въ Бережаныхъ, по правдѣмъ звичаю удаеся покійникъ на богословіе; по укѣченю богословія звѣнчалосъ отъ Теклею Кражановскою, дочкою приходника въ Миклашевѣ побѣч Львова. Высвячене прииши въ руки кардинала и митрополита Мих. Левичского въ р. 1842. Першою посадою душпастырства були Жуличѣ; необавки переѣсея до Княжа, но и ту недогоу трудился, бо ревнѣтъ, праця, повага и любовь у народа сталися голоуными свойствами молодого душпастыря, и вочерѣ покликано его до Унева-Ихторова, прихода въ дѣбрь митрополитичахъ. Ту яко приходникъ развиуеъ покійный свою дѣяльність; 12-лѣтня шира праця надъ народомъ зѣдала ему любовь, поважене и довѣрие у прихожанъ. Задля образована дѣтей покійный не могъ дальше говѣти въ Уневѣ; за его заслуги кардиналъ Левичій постарався удѣлѣти ему презенту на приходѣ Раковѣ, зъ которо пок. Лука Даневичъ переѣсея бувъ до Коломыѣ. Прихожане Унева-Ихторова съ великимъ жалемъ глядѣли на отѣздъ своего пастыря и довгій часъ съ влчностею агулаули про него. Съ весною р. 1858 продовжася дальша дѣяльність покійного вже въ Раковѣ. Розглянувшися помежи повѣреннымъ ему народомъ, ставъ слѣдити за коренемъ бѣдъ ии и добавивъ покійникъ швидко тое згубне жерело такъ морального якъ и матеріального унадуку народа и съ невычайною силоу духа взяеся до неутомимо працѣ около отверзена народу. Закимъ еще надоспѣвъ архіерейскій листъ "О высокомъ достоинствѣ чоловѣка", въ Раковѣ-Надѣвѣ были вже сѣки слюбовавшихъ тверезѣсть. А коли насипѣвъ архіерейскій листъ въ р. 1874, тогда, якъ выразився Воч. о. В. Ружичій надъ доминовою покійника, "ревнѣтъ дому моего, онде я", тогда ревнѣтъ покійника около отверзена народа досагда величавскихъ размѣровъ. А коли въ р. 1876 подчасъ аерейского оозмѣра въ Раковѣ покійный предложивъ митрополитови "книгу слюбовавшихъ" до подпису, сей побачивши такъ гдѣнде небувале число "слюбовавшихъ на вѣки" зумѣеся и спытатъ: "чи змогутъ они додержати обѣщаній?" "О додержатъ, бо то люде переконана и свѣдомы своего высокого чоловѣкого достоинства", отповѣвъ покійникъ. Така ревно праця около отверзена и подвиженя народа не мало унала адровля покійникови, тымъ больше, що онъ также старався поднести свѣтлѣсть обряду руского и въ своей парохіи, такъ въ Раковѣ (где церковь черезъ неосторожнѣсть паламаря въ 1875 р. згорѣла), якъ и въ Надѣвѣ заходився горячо коло будовы новыхъ церковь. Однакожъ не боримы перешкоды, мѣжъ иншими также переносы зъ стороны долянского старосты Бараньского, не позволили покійному, мимо наусильнѣйшихъ, долговѣтныхъ заходѣвъ, приступити до будовы церкви въ Раковѣ. За те увѣнчалосъ его труды въ Надѣвѣ повнимъ успѣхомъ, бо тамъ еще 1865 р. станула его заходомъ и зъ складакъ громадъ бляхоу крыта церковь.

Але не только на поли церковномъ отнацевъ покійный примѣрноу ревностею. Яко взорчевый типъ руского священника-патриота, займаеся покійникъ ширѣ и неутомимо завѣды всѣма справами народными, попертыи при томъ повнимъ довѣремъ народа, котрый его при всякихъ выборахъ выбиравъ своимъ заступникомъ. Навѣтъ вже въ р. 1882, коли слабѣсть не позволяла ему брати чинного удељу въ выборчій акціи, а лѣкарѣ остерѣгали его передъ пробѣдками, хочобы и наиблизшими, покійникъ не зважаючи на все тое, коли ходило о доповняющій выборъ 2 членѣвъ долянского рады повѣтвонъ зъ куріи сельской, зобравъ все свои силы и удаеся до Доляны, тобы отдати голосъ на рускихъ кандидатѣвъ. А треба знати, що вже само появлене покійного выливалѣо одушевляюче не только на его власныхъ, але и воѣхъ прочихъ сельскы-выборцѣвъ, такъ що Поляки знаючи зъ досыду тую силу его впливу, докладали воѣхъ способѣвъ, тобы его отъ участи въ выборахъ отклонити. Якъ дуже давъ покійникъ также про просвѣту народу, се показуе вже достаточо той фактъ, що навѣтъ намѣшничтво за часѣвъ гр. Голуховского не могло не заявити покійному своего уваженя за тѣ его такъ великы труды.

Такій то бувъ покійникъ, взѣръ священника и патриота руского. Смерть розлучила его дня 13 падолиста съ снѣжъ свѣтомъ, однакожъ его память буде завѣды одушевляти яко примѣръ наше широруске духовенство. Похороны отбулися при участіи множества священникѣвъ двоухъ деканатѣвъ, при чѣмъ выголосили Воч. о. Рудольфъ Мохъ, другъ и товаришъ покійного, и о. В. Ружичій прехорошій надгробній промовы.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорска Моноархія.

(Тыждень фєрїй свѣточныхъ) убогій въ факты зъ области австрійской и заграничной политики:

вѣй парламенты отроченъ на свѣта. Дневники, не маючи и такъ вже въ послѣднихъ передовѣточныхъ дняхъ богатого матеріалу до обговорѣнъ, переживували на все боки справу "австро-нѣмецкого союзу и близкой войны съ Россією". Мы представили нашимъ читателямъ тое дѣло о скѣлко можно основно и весторонно и выдали свой судъ о цѣлой той справѣ. Теперь замѣтимо, що Поляки накричавши отѣлко о близкой войнѣ съ Россією и доставши науку отъ побурядового "Fremdenblatt-u", теперь выщепуются и заперечуютъ, будтобы они провокували войну Австрій съ Россією. Въ заграничныхъ часописяхъ була навѣтъ появилася вѣсть, що австрійскій министръ гр. Кальноки одержитъ димасію; вѣсть тую адементовано. Дневники и мѣцѣ теперь вже рѣшчо завѣряютъ, що Нѣмечина не мае поводу въ чѣмъ небудь змѣнѣти свои отношеня до австрійской союзовъ Австрій. Nordd. Allg. Zig. заявляе, що публіцистичій диссертация не змогутъ нарушити тыхъ прилжныхъ отношенъ.

Зъ внутрѣшней австрійской политики значачимѣ той фактъ, що комисіи палаты навѣтъ маюють и подчасъ фєрїй свѣточныхъ продовжати свои работы. Побѣчъ спеціальныхъ комисій для новелъ шкѣльной и ухваленой уставы промышленной, абєрєся также комисіи иривнича, тобы залагодити предложєня, отдаліи їй давѣйше, именно уставы о забезпеченю вѣрительствъ передъ несвѣтными должниками и о уважаню умершими особѣ, котрїи загинули.

Важнымъ фактомъ въ австрійской радѣ державной естъ выступлене централистичныхъ членѣвъ палаты навѣтъ зъ комисіи шкѣльной. Централистичій членъ комисіи учинили се въ томъ наміреню, тобы правяца сама новелею шкѣльной скомпромитувалася.

ЗАГРАНИЦЯ.

Россія. Journal de St. Petersburg заявляе, що донесена нѣмецкихъ и австрійскихъ газетъ о формации войскъ на границі австрійской суть сензационными выгодами.

Царь выдалъ указъ, тобы отъ послѣдного грудня 1882 р. бувъ заведенъ въ шести захѣдныхъ губернийхъ польскихъ регуляриямъ судовой зъ 20 падолиста 1864, запроваджуючій суды присяжныхъ.

Франція. Въ Ліонѣ арештувало французске правительство зѣботного руссогого соціалюста кн. Крапоткина. При ревизіи знайдено у него важній паперы, котры мають доказувати, що онъ бравъ участь въ рухахъ анархистичныхъ на території французской. Крапоткинъ отже буде обжалованъ разомъ съ 54 Французами о участі въ товариствѣ, котре мало на цѣли соціалю революцію. У кн. Крапоткина мали знайти также компромигуючій письма вел. кн. Константина и амбасадора руссогого въ Парижѣ, Орлова.

Процѣсъ въ справѣ розрухѣвъ въ Москѣ лє Минъ окончился: 14 обжалованыхъ увальнено, а 9 засуджено на взынцю отъ року до пяти лѣтъ. Присяжній подписали прошене, тобы засудженыхъ уласкавити.

Гамбета, котрый, якъ кажутъ, самъ (?) черезъ неосторожнѣсть бувъ ранився зъ револьверу въ руку, по дошій слабости вже выздоровѣвъ.

Англія. Деутованый ирландскій Парнелъ минушого тыждня державъ промову передъ своимъ выборцами въ Коркѣ. Въ промовѣ той Парнелъ бувъ дуже здержанный. Мѣжъ иншимъ заявивъ, що колибы не случилось було замордоване Кевендиша и Буркоу въ Фениксъ-парку, то правительство англійске булѣбы предложило парламентови дальшї реформы.

Италія. Страчене Оберданка въ Триестѣ вызвало въ большыхъ мѣстахъ Италіи — якъ се можна було предвидѣти — демонстраціи противъ Австрій. Въ Римѣ, Медіолянѣ и Туринѣ зайшли такї демонстраціи. Полиція арештувала много людей. Въ Римѣ демонстрація була зроблена передъ австрійскимъ посольствомъ. — Въ парламентѣ италійскомъ була внесена интерпелляция до министра-президента Депретиса: "Чи правда се, що правительство италійске вставалося у правительствѣ австрійского въ користь Оберданка?" Депретисъ заявивъ, що онъ не може дати отповѣди на тую интерпелляцию, а то даято, тобы отповѣдь его не сталася причиноу нарушения публичного спокою.

Правительственный проектъ конечности складаня посольского присяги принавъ италійскій парламентъ значною большѣствою голосѣвъ; кількадесять лишь радикалѣвъ голосували противъ присягѣ посла королевни.

Болгарія. Дня 22 л. грудня открылося въ Софїи народне избране болгарске. Ген. Соболевъ отчитавъ тронову промову князя. Въ промовѣ заповѣдае князь кілька новыхъ проектѣвъ законныхъ а передовѣтъ проектъ о основаню краеного банку. Що до отношеня Болгаріи до заграничныхъ державъ, то тронову промова констатуетъ, що отношеня Болгаріи до Россіи и до воѣхъ прочихъ державъ суть приязны; при конці князь съ великимъ вдоволенемъ споминае о визитѣ короля сербского Милана.

НОВИНКИ.

— Преосв. епископъ Сильвестеръ розслѣдуе до русскихъ институтѣи в товариствѣ слѣдуюче письмо: "Дня 27 с. м. яко въ день памяти 600-лѣтнего панованя Династіи Габсбургѣвъ въ Австрій отприватися о годниѣ 9-ой въ архикадральномъ храмѣ торжественне архіерейске богослужєне. О 1-шѣй же годинѣ удаеся митрополита копн-

сторія и канитула до С. Експ. намістника, тобы зложить въ его руки благожеланя, тобы на его руки зложить благожеланя для цѣсарской родины въ ирвинны свѣточваня 600-лѣтню рѣчицѣ панованя Династіи Габсбургѣвъ.

— Нынѣ въ полудне удалося отпоручити рукописъ товариствѣ до намістника, тобы на его руки зложить благожеланя для цѣсарской родины въ ирвинны свѣточваня 600-лѣтню рѣчицѣ панованя Династіи Габсбургѣвъ.

— 600-лѣтній юбилей панованя Династіи Габсбургѣвъ обходится сегодня торжественно въ Віднѣ, а во провинціяхъ, отже и въ нашомъ краю, обходился дня 21 с. м. По воѣхъ сторонахъ нашего краю отбулися въ церкахъ богослужєня, а въ школьныхъ, духовенствѣ, учителяхъ, и начальникахъ громадъ складали на руки старѣстѣвъ желаня для пануваню цѣсарского Дому. Въ воѣхъ мѣстахъ, где суть гимназіи, школы реальны або учительскы семинаріи, отбулися продукціи декламаций и музыкальныхъ съ отѣвными выкладами и промовами директорѣвъ и профессорѣвъ. Въ рускій гимназіи во Львовѣ отбулося свѣточванє юбилєя дуже торжественно; яко гѣсть явился инспекторъ гражданскій п. Солтышевскій. Директоръ сов. о. В. Ильничій выголосилъ до молодежи хорошо промову, въ котрѣй подѣлѣтъ заслуги династіи Габсбургѣвъ и цѣсаря Францъ-Юсифа I для Русинь и въ загалѣ для славянскихъ народѣвъ въ Австрій. Хоръ учениковъ отпѣвалъ Молитву комисіи проф. Н. Вахнянина. Въ загалѣ свѣточванє юбилєя выпало въ руской гимназіи дуже поважно и хорошо. Въ нѣмецкой гимназіи во Львовѣ дуже хорошо промову до молодежи шкѣльной выголосилъ по руски о. катихизъ дръ Юс. Деминскій. Тогожъ дня также по рускихъ селахъ отбулися торжественны свѣточваня юбилєя. Яко ширѣ, якъ нашъ села свѣткуюли юбилєя, подѣлъ зделобану намъ доише зъ Зеленоу: "Дня 21 грудня обходило наше село 600-ту рѣчицѣ панованя Габсбургѣвъ вечерничами въ колыцѣ мѣсцевой школы. Комната була гарно украшена учителямъ и Комаринцямъ. Уже коло 5 год. вечеромъ комната була полна гостей; кромъ представителей мѣсцевой рады шкѣльной и вѣль 200 сельскы, явился также дѣбрь въ помытъ копилетѣ. О год. 5 1/2, ученики отпѣвали "Минъ народный". Потѣмъ о. Хоминскій въ хоршій промовѣ представилъ важность для и австрійскому государю вѣрность Русинѣвъ для пануваню Дому. Дальше промовивъ п. Никола Генесеній, вѣнчавши воѣ добродѣства Династіи для Руси и горячими патриотичными словами заграивъ зѣботу на членѣвъ рады для матери-Руси, до крѣпкой любви руского обряду, языка и письма, до заведеня читаленъ, — а закончивъ такъ: "Лѣтъ воѣхъ покровомъ Австрій можемо сподѣватися отпаваня тое, що мы утратили...". Оттакъ и Комаринцѣ державъ отчитъ о побѣтъ цѣсаря во Львовѣ въ 1880 р., а побла слѣдували продукціи учениковъ, зъ котрыхъ наилучше сподобалася декламация ученика О. "Коломыя". Мѣшаний хоръ въ супровѣдъ сельской музыкы отпѣвалъ вѣль народныхъ пѣсенъ, а о год. 8 1/2, по отпѣваню "Щастѣ намъ Боже, щастѣ намъ, щастѣ" рѣшиши ся все гѣсть съ одушевленемъ.

— Митр. Ординариятъ потвердивъ другу часть "Исторіи церковной", написаной черезъ с. Александра Стефановича, катихиза при учительскихъ семинаріяхъ во Львовѣ. Чистый и илловий языкъ, легкій а приятный стиль, а особенно хоршій переглядъ исторіи руской церкви, котры и теперѣшнихъ выдавалъ бувала зновѣтъ промученно, подносиетъ (побла справозданя ординариата) цѣннѣсть сей працѣ. Новый учебникъ предназначенъ для 8. гимн. класъ.

— Читальня народна мае небавомъ вже завѣселося въ селѣ Зеленоу — заходомъ тамошого душпастыря Воч. о. Хомянянского.

— Статистичній дати о галицкомъ соймѣ въ текущюй каденціи. "Samoglad" подаеъ въ 22 ч. зъ 13 падолиста статистичну табельку о складѣ пановоу сойма, котрый сего року скончивъ свою дѣяльність. Табельку тую и гдѣкы цѣнны записки наводимъ на сѣмъ мѣсто:

По о л м :	зъ больш. послих-стей	зъ мѣсть и коматѣ в мѣ-торгов-промысл.	зъ сельскы отпѣчкы	зъ мѣсть
дѣдичѣ	37	3	32	72
священники гр.-к.	—	—	5	3
священники рим.-к.	—	—	5	3
урядники админист. и судовой	5	2	12	19
Члены мѣской интеллигенціи (профессоры, адвокаты, нотарѣ)	2	13	10	25
мѣщане, куницѣ и промышленовцѣ	—	5	7	12
селяне	—	—	3	3
Разомъ	44	23	74	141
Голосѣвъ виральныхъ	—	—	—	152
Воѣхъ послѣдѣвъ	—	—	—	152

"Повышій складъ сойма — пише "Samoglad" — естъ сумноу иллюстрацію нашихъ внутрѣшнихъ отношенъ. Вѣльша послѣдѣсть малъ въ соймѣ рѣшчуу перевагу, бо дочислявши до 44 повноувыбраныхъ зъ куріи большоу послѣдѣсть (отрѣтъ) хочобы были урядниками або адвокатами и профессорами, все мусѣтъ поспирати интереса сельскы выборцѣвъ-дѣдичѣвъ, дочислявши, якъ сказано до тыхъ 44 послѣдѣвъ еще 3 дѣдичѣвъ выбравшихъ зъ мѣсть и 32 дѣдичѣвъ виральныхъ, итѣмъ наконецъ бодей 9 голосѣвъ виральныхъ, итѣмъ члѣкъ звичайно поважне число 91 голосѣвъ, итѣмъ ми розпоряджала большѣ послѣдѣсть въ соймѣ"

каденції сновій!... Даліше замічає „Samorząd“: Комітету рішю отримувати в собі 3 селяно-судутовці. Чи 4 мільйони селян галицьких, при значній популяції просвіти, не могли здобути бодай на кілька канцелярій достойних представителів з свого ложа?... Аномальне було становище ледви Гінословів руских, котрі не були навіть в такій висказані своїх бажань в формі внесення або інтервенцій, — яким же чудом маємо віддатися о їх волю і їх народних отремачів?... З введених слів „Samorząd“ бачмо, що самі розумніші Польки недоволені переваги віддичив в крайній репрезентації, а з такт малого числа руских послів. Да Боже, щоби нові вибори до собму вышала коратійше для Русинів і для краю!

— Наші историкъ Н. Костомаровъ часто на старі свої лѣта западає надзороно; сего року кілька разівъ бувъ нещудий, але теперъ, якъ доповідать „Недѣля“, вже подорѣвѣв і взявся до роботи. В кількохъ російскихъ журналахъ заповѣдженіи труда нашего нестораторника. Вѣ сѣй хвилі Н. Костомаровъ працює надъ новимъ, вже четвертимъ, значно доновенимъ і розширенимъ виданнямъ „Вогдана Хмѣляникова“.

— Вь каплиці Василіянкѣ во Львові відбулося на нещорочне Зачатіє, яко вѣдень храмовой монастиря, пострыжене двохъ дѣвцѣ вь сестриці: Марти теперъ Меланія Пондковъ і Теклі теперъ Теодозіи Вацкѣ. Обряду тою довершивъ на литургіи Преосв. еп. Сильвестръ при участі многихъ гостей якъ зъ духовного такъ і світского стану. Хорошу проповідь при томъ случаю выголосивъ о. Дольницькій, спиритуальний дух. семинаріи.

— Именованіе поручниками однорічнихъ охотниківъ послѣдувало минушого тиждня. Межи именованими поручниками призначенихъ до галицькихъ полковъ побудуемъ зъ пожежи Русинівъ п. Андрія Коса, Романа Цеглянского, Анатола Луцка, Володимира Левицкого, Александера Кмицикевича, Павла Слотило Бѣльникого, Володимира Каратницкого.

— Выдѣль центр. товариства „Просвѣты“ удаєся съ пресобою до всѣхъ ВП. рускихъ товариствъ, редакцій рускихъ часописѣв и ВП. авторѣв рускихъ або рускій народъ обходачихъ дѣль, книжокъ и брошуръ, щоби ласкаво переслалли по одному примѣрникови своихъ выданъ для розширення небогатихъ бібліотекъ товариства „Просвѣты“, а заравомъ складає шпору подаку всѣмъ ВП. Добродѣямъ, котрі своими дарами доси вже туго жы бібліотеку запомагли. — *Отъ тов.:* „Просвѣта“ во Львові, ул. Краковска, ч. 14.

— Редакторъ „Одесского Вѣстника“ П. А. Зеленькій подавъ до главного управления во дѣламъ печати заявленіе, що намірѣе съ новымъ рокомъ выдѣлати часописъ для народа въ малорускомъ языкѣ. Така часопись має выходити ко тиждня, подѣ на дві часті „Землеробъ“ и „Вѣсн.“ програму входить: розясненіе правительственныхъ розпорядженъ и постановъ земствъ, дотычащихъ сельского господарства и быту селянъ, оновѣданя историчній, біографичній, етнографичній и географичній съ рисунками, белетристива, корреспонденціи, отдѣль информаційного о цѣнахъ на сельско-господарскі продукты, о урожайхъ, робѣтничѣй платнѣ, торгѣ збѣжа и т. и.

При брадѣ до салдаты жиды вь Россіи, подобно лѣтъ вь Австрій, ховаються и не сталются до ацентрунку. Вь самѣй Варшавѣ сего року невилоса 108 новобранцѣв-жидѣв. Розумѣєся, що потрібне число рекрутѣв муситъ бутти выбране. Гденде, прикрѣомъ у насъ, такъ дѣєся, що потрібне число рекрутѣв дають за похованшихъ жидѣв христіане. Правительство жь російске розпорядило инакше: зменшилася число рекрутѣв черезъ дезерцію жидѣв має бутти доповнене рекрутами зъ самыхъ жидѣв. Тымъ способомъ жиды будутъ мусѣти контролювати одиъ другихъ. Подобно розпорядженю одлособы и у насъ, где жиды вь такъ значной мѣрѣ ховаються отъ брачки.

— Numerus clausus адвокатѣв. Давно вже яншоракуса комната адвокатѣв внесла була до рады державной петицію, домагаючися обмеженя числа адвокатѣв (numerus clausus), щоби, якъ сказано вь петиціи, „заобѣгчи великому розростови адвокатѣв, котрый грозять правництву великими небезпеченствами“. На розобраній правительствомъ запитаия вь тоб опрайтъ надѣйшла зъ цѣломъ Австрій сѣдуючій заявленя: за заведенемъ numerus clausus завилоса 11 комнатъ адвокатскихъ, 8 судѣв коллегіальныхъ и 2 суды краєві высшѣ; и роти и жь завилоса: 13 комнатъ адвокатскихъ, 42 судѣв коллегіальныхъ, 7 высшихъ краєвихъ судѣв и высшій трибуналъ. Комисія правництв палаты послѣв рѣбно выступила противъ писмегис clausus адвокатѣв, а то дѣляго, що писмегис clausus подковавбы независимѣсть стану адвоката: ского. За тоє комисія ухвалила резолюцію вымагуючю правительство, щоби якъ найскорше внесло проектъ уставы о попытахъ адвокатскихъ и о ревизіи попытѣв правничихъ, именованъ: щоби практику судовую, яка потрібна, щоби вынѣтиса вь лѣту адвокатѣв, продолжити зъ одного року, на два роки, щоби практика адвоката могла розпочиналися доверна по адоженю всѣхъ правничихъ попытѣв або докторату и щоби по 2-лѣтній практиці судовѣй кандидатъ адвокатскій муситъ отбутти еще 6 лѣтъ практики у адвоката.

— Заявленя. Вь „Дѣль“ ч. 90 помѣщено межѣ повинниками вѣсти о нещорично Ви. и. Гр. Ц. вь члені Старопрингійского Института и наведено повнѣнно, кто и якъ голосувавъ. — Туя вѣсть повторила за „Дѣломъ“ и другій часописѣ. Но такъ якъ голосування вь Институтѣ отбувалоса тайно, т. е. картками съ выписанемъ на нихъ

одно слова „такъ“ або „нѣ“, то слѣдує зъ того лѣво, що вѣсто не могъ знати, якъ кто голосувавъ, — а прото и поданы вь „Дѣль“ поименный результаты голосуваня опирає ся на самѣмъ догадѣ и не може уважатися вѣрнимъ. Львовѣ днѣ 11. (23.) грудня 1882. Отъ Старопрингійского Института. Василій Ковальскій, Сеніоръ Института.

— Зъ Заозець пишуть намъ: Звѣстна справа съ трираменнымъ крестомъ на церквѣ залозецкѣй еще не скончена. Якъ вѣдомо, по процесѣ карномъ вь Золочевѣ намѣстництво подтвердило рѣшене старостана зъ Бродѣв, наказуюче усунути трираменный крестъ зъ церкви и засуджуюче о. Гутковского на кошта комисійной. О. Гутковский инѣсь рекуррѣ до ц. к. министерства, а тоє доси справы еще не залагодило. Вь наслѣдство доносѣв на сотрудинка залозецкого о. Садовского жандармы теперъ учащають пыльно вь недѣль и свята до церкви; одиомъ недѣль було ихъ ажъ чотырохъ.

— Зъ Тысьменицѣ пишуть намъ: Читалочы вь „Дѣль“ про селскы читальни, якъ одиъ загладують, другій подносують, то ажъ сердце радуєся, що на нѣмъ народѣй будатся такі провыи щирои волѣ просвѣщеня нашего бѣдного темного народу. Зъ другой зновъ сторони стасъ намъ жалѣ, що наша тысьменицка читальня очевидачки упадає, мало кто до неѣ и загляне. Такъ само сѣвѣ, котрый передъ лѣтами заложивъ бл. п. о. Козѣровский, а выучивъ п. Горецкій, сѣвѣ той, колѣсь гарный, нѣмѣ майже цѣлкомъ розбився. Дарма, що оо. сотрудинки заходятся, щоби сѣвѣ поддвинуть, захоочують мѣщанъ тысьменицкихъ и своихъ трудѣв не жалують, — и щожь, на години вызначенъ на пробы сѣвѣ нѣкто або лишь трехъ чи чотырехъ лѣнтоя. Наша читальня, завязавшысь доверна передъ рокомъ, вѣстля гарный процѣвѣт и розвивалася за предѣлительства и адъюнкта Т. Зячковского дуже хорошо; але коли той для важныхъ отъ него независимыхъ причинъ зрѣкъ предѣлительства, отъ тогды якъ зачарувавъ все жытѣ читальни. Межи мѣщанами поробилоса шкѣдлий для загального добра партія... Одинокій выхѣдъ до доброго конця бувый еще тоб, колибъ генерѣшній предѣлитель читальни, котрому не можна отмовити щирои волѣ, змѣркувавъ волю членѣв и сповиняв ихъ бажаня. О. С. Т.

— Повне выдане творѣв украинского писателя Григорія Квіткы Основляненка має розпочатися друкувати вь Харьковѣ. Якъ звѣстно, вь р. 1878 признано вь Харьковѣ 100-лѣтній юбилей Григ. Квіткы, яко писателя и мѣсечного суспѣльного дѣятеля. На томъ торжествѣ постановлено межѣ прочимъ выдѣлати творы Квіткы, котры отъ давна вже сталоса бібліографичною рѣдкостю, и вь тобъ зобрано суму, достаточну на выдане Квітчинныхъ творѣв. Минули вже чотыри роки, а доперва недавно главное управление по дѣламъ печати надѣдало зъ Петербурга до Харькова позволеніе печатати творы Квіткы. Вь 256 ч. киевской „Зарѣ“ п. М. К. подає гдѣлѣкы свои змѣтки по поводу предстоющаго выданнця. Намсампередъ замѣчає, що не всѣ выдана Квіткы були доси печатані вь окремыхъ книжкахъ або вь повныхъ выданяхъ, а лишь вь газетахъ, а гдѣлѣкы и зовсѣмъ не були печатані, а були розшарені лишь вь рукопислахъ. П. М. К. радить взяти до нового выданя творѣв Квіткы всѣ 13 повѣстей и оновѣданя, котры вѣшли до найновѣйшого выданя львовского вь 1877 р. и еще 3 повѣсти: „Гануса“, „Божі дѣти“ и „Щира любовь“ зъ котрой авторъ переробивъ драму. Рѣвножь предкладає, щоби до 4 печатаныхъ драматичныхъ творѣв, взяти два повѣданя: „Вѣй жинка“ и „Покѣйникъ Опанасъ“. Такъ отже повне выдане мѣстлѣбомъ вь собѣ 16 повѣстей и оновѣданъ и 6 драматичныхъ пѣсь.

— Отъ Выдѣлу „Академического Кружка“ одержуємъ слѣдуючу дописъ: „На загальномъ зборѣ, отбувшомъ 13, 14 и 16 грудня с. р. выбрали члены „Академич. Кружка“ новый выдѣль, до котрого вѣшли: Иларій Габла, яко предѣлитель, Володѣм. Шараневичъ, заступникъ, Теоф. Коцовскій, касієръ, Ник. Процькѣ, контролѣръ, Павло Бѣльникоскій, бібліотекаръ, Алексєвичъ, секретаръ, Ант. Курбасъ, заст. оскр., Анатолъ Луцкѣ, заведѣтель журналовъ и Теоф. Луцкѣ, господарѣ. До контрольной комисіи выбранъ: Вол. Шараневичъ, Мих. Дебнянскій и Людомиръ Покшивницкій, а на заступникѣв выдѣлу выбранъ: Ант. Колдирчукъ, Мих. Гнатєвичъ и Юл. Гужецкій. — *Отъ тов. „Академическій Кружокъ“.*

— Зъ Перемышля пишуть намъ: Дуже хорошо розвиваєся хоръ сѣвѣвѣв-Русинѣв вь нашѣй гимназіи. Ажъ сердце радуєся, коли вь церквѣ слушаємъ звучного, гармонійного сѣвѣу нашомъ молодежи. Велику заслугу покладаетъ около науки молодежи вь сѣвѣ и Иванъ Кириличъ, инаочець тутешной дух. семинаріи. Отъ съ усильною ревностю отъ кількохъ вже мѣсѣцѣвъ трудитоса, що недѣль выкладає ученикамъ теорію музики поєлы своей методы, котра есть такъ доступна и такъ загально сподобалася, що близько 60 ученикѣв, якъ зъ высшихъ такъ и зъ низшихъ класѣв агромадилось около своего молодого учителя. За те належитоса п. Ив. Кириличови якъ и охочѣй молодежи шире признание.

— Викторъ Гигѣ передъ отращенемъ Оберданка другій разъ просивъ телеграфично цѣсаря Францъ-Иосефа, щоби помилувавъ засудженого на смерть ирридента та.

— Выдѣль „Руской Бесѣды“ на послѣднѣмъ своѣмъ заєданю знизивъ цѣну звѣстной трагедіи Корн. Устыляновича „Ярополкъ I“ вь 85 кр. на 25 кр. а. в. Достати можна або вь тов. „Руска Бесѣда“ (ул. Краковска ч. 14) або посредствомъ ред. „Дѣла“.

— Дрѣбнѣй вѣсти. Папа Левъ XIII. обходивъ днѣ 23 л. грудня 50-лѣтню рѣчициню своего священства. — Высшій краєвий судъ во Львовѣ именовувъ практиканта п. Володимира Кишакевича авскултантомъ. — По случаю 600-тної рѣчициці наволяла династія Габсбургѣв Альбертъ Ротшильдъ жертвувавъ 150.000 зр. на заложене пристанища для осирѣтѣлыхъ дѣтей безъ рѣчициці вѣры.

Вѣсти епархіальній.

Зъ АЕпархіи Львовской.

Вь пропозицію приняті на капеланію Телаче, дек. подгасцкого оо.: 1) Мих. Баранъ вь Телачу; 2) Иоанъ Рогужинскій вь Вашковѣяхъ; 3) Петро Лытвинскій вь Вѣльвиничѣхъ; оуболи вь списѣ: 4) Иоанъ Навроцкій вь Тернополи.

Презенту получили оо.: 1) Николай Галуцнскій на пар. Звнничѣ, дек. чортѣвского; 2) Иоанъ Габрусевичъ на пар. Куронатники; 3) Иоанъ Ярымовичъ на кап. Суходѣль; 4) Евстахій Цурковскій на пар. Нагасовѣ.

На конкурсъ розписанъ 1) пар. Глибока, дек. буковинского, надня цѣсарского и 2) пар. Дубѣвцѣ, дек. галицкого, надня приватного, — речничець до вношеня поданъ на обѣ тѣ парохіи до 1 лѣт. марта 1883; 3) Капеланій Губинь, дек. буцацкого, — речничець до 22 лѣт. лютого 1883.

Душпастьарскі посады получили оо.: 1) Петро Шапковский приватне сотрудинство вь Пѣвю, дек. надѣврянского; 2) Адамъ Витвацкій прив. сотрудинство вь Стопчатѣв, дек. пѣврянского; 3) Алексѣй Зячковский зѣбавъ надалѣше сотрудинкомъ вь Лубянкахъ.

Введені вь душпастьарскі посады оо.: 1) Несторъ Сопеницкій вь завѣдат. вь Лѣскахъ, дек. жуковского; 2) Теоф. Гутковский вь завѣдат. вь Ярославичахъ, дек. зборѣвского; 3) Иоанъ Гошоватюкъ вь сотрудинство вь Ферескуля, дек. косѣвского; 4) Еразмъ Перѣцкій вь сотрудинство вь Новици, дек. калуцкого; 5) Анатолъ Дольнскій вь сотруди. вь Перегннску.

Приняті до семинаріи пп. Сам. Винавскій на I р., Володиславъ Поховскій на III р., Вас. Мыськѣ на I р.

Правительство асигнувало для сотрудинка вь Доляницѣ, о. Володим. Яновича 210 зр. платнѣ.

Митрополитчій ординаріятъ удѣливъ похвалѣну грамоту ч. господарєви М. Ивасюкови зъ Карлова за его жертву 510 зр. на дѣвѣтъ до карловской церкви.

Зъ АЕпархіи Перемыской.

Презенту получилъ о. Иосефъ Долошицкій, администраторъ вь Щирци, любачѣвского дек., на тугожъ капеланію.

Каполичю институцію получивъ о. Иосефъ Копытнянскій, администраторъ вь Мѣлку, мушиньского дек., на тойже приходѣ.

(Надѣслане.)

Всечестна Редакціє! Вь ч. 94 „Дѣла“ оказано було, що „Azienda“ выдає рускій полиціи сторонамъ убезпечившимся у неѣ; однакъ я убезпечивъ дитину, мимо того, що просивъ о тоє, сразу отримавъ прихильну отповѣдь, а прѣципъ, коли пославъ я до отѣины вѣмецку полицію до „Azienda“ вь, доставемъ отповѣдь, що она не може выдѣлати рускихъ полицѣ. Не знаю, чи то только я не маѣвъ счастья отримати руску полицію, чи есть ще кто больше; однакъ не могу зрозумѣти, чому такъ сталоса, если „Azienda“ оголошуєтъ, що буде выдѣлати рускій полиціи, а не выдає.

Залѣзѣць, 26 грудня 1882.

М. Садовскій.

**Надѣлкаря штабу дра Г. Шнидта
ОЛѢЙ ДО УШЕЙ**

лѣчить швидко и основно хроничну глухоту, теченне зъ ушей, колвну вь ушахъ, навѣтъ вь наибольшеь заданеныхъ случаяхъ! Прикрій шумъ вь ушахъ, янъ такожь легку глухоту заразь усуває, якъ се доказують тысячній оригинальній свѣдоцтва. — Цѣна за флашку съ поученемъ о уживаню 3 марки 50 фениновѣ.

Головній складъ во Львовѣ у Петра Миколаяша; вь Вѣдлѣ I. Engel-Apotheke am Hof Nr. 6. (10—?)

Курѣ збѣжа

зъ днѣ 20 л. грудня 1882.

Цѣны за 100 килограммѣв.		
	зр	кр
Пшеница червона	7 50	8 50
" бѣла	—	—
" жовта	—	—
Жито	5 55	5 75
Ячмень	4 95	5 20
Гречка	6 30	6 55
Овесъ	5 05	5 25
Горохъ до вареня	7 50	9 50
" паст.	5 75	6 —
Вына	5 —	6 50
Кокорудза стара	—	—
" нова	5 50	6 50
Рѣпакъ зимовій	14 —	14 50
" лѣтній	12 50	13 —
Рѣпѣ (Львѣнка)	10 50	11 50
Настѣно злїне	9 —	10 75
Конюшина (перѣва)	25 —	70 —
Кмїнь	21 —	25 —
Авижь	25 —	26 —
" пассіей	26 —	29 —
Хмѣль за 56 кл.	—	—

BROCKHAUS'
Kleines
Conversations-
Lexikon
in 2 Bänden.
Mit Karten und Abbildungen.
3. Aufl. geb. 15 M.
Weihnachtsgeschenk.

Вдова по священнику
шукає мѣста вь якѣмъ священничѣмъ домѣ яко управительниця дому або и цѣлого господарства подѣ дуже пріятными условіями. Адреса: М. С. К. poste restante Надѣврна. (9—10)

!! Увѣдомлене важно для ВП. Панѣ !!

**Школа крою и робѣтня одежей жѣночыхъ и дѣточихъ
ВАНДЫ зъ Г. РУДКОВСКОЙ
въ Перемышля ул. Мѣшя.**

Маю честь завѣдомити ВП. Панѣ, що при помощи великого математичного аркуша выданого мною, обовязуєся кожного за 1/2 годины выучити крою. Каждый мамочка той аркушъ и потрібные выписаные може заразь краѣти вь матеріи безъ жадныхъ до теперъ уживаныхъ приборѣв и вѣрѣв. Аркушъ той коштує лишь 3 зр., такъ таю, щоби и взаимной особы могли собѣ окраѣти сукнѣй дешовѣ и струговѣй. Яко елѣхова краєвнина заручаю, що станики крайній посла сего аркуша и ошивку, лежать лѣтъ найкрасше. Аркушъ высылаетъ за надѣлѣнай грошѣй або за подѣлѣною почтовою.

Робѣтню одежей жѣночыхъ и дѣточихъ

посла найновѣйшомъ моды, кромѣ французскимъ.
Мамочка обѣзвѣтну практику и посѣлаючи кромѣ машинъ до шети такожь новозыванной аппараты: до робѣлѣ дѣрокъ на гузикахъ, до вышиванія модныхъ досѣвѣв отъ разу вь 4 барвахъ, и иншіи досѣ вышивай аппараты, — осемъ вь станѣй лѣтъ наилучше едоводити ВП. Панѣ, а робѣты зъ моеи робѣтнѣ певно не будутъ уступати робѣтамъ спроводжуванымъ вь Вѣдлѣ и заграничѣ. Маю надѣю, що ВП. Панѣ оцѣнятъ мою совѣтну працю, и я заслужу собѣ на Ихъ ласкаво доѣвѣрѣ.
Сукнѣй всѣлѣвѣй, слабой, балѣй и другѣ робѣло посла журналу за мѣру цѣну. — Замовленя замѣщѣвѣй выкою лѣтъ найкрасше; надѣлѣтай требо точну мѣру або станикѣ и догѣдѣтъ сукнѣй.
Такожь прѣймаю Панамъ до науки краєвнѣв; Панамъ вь оловнѣй знайдутъ у мене цѣлковито умѣщене. За моральное веденне и основу та повну науку руку.

Поручаючися ласкавоѣй памяти оставъ съ поважанемъ
Ванда зъ Г. Рудковска
въ Перемышля, ул. Мѣшя.

Запрошене до предплаты на
„SAMORZAD“ и „GMINA“
разомъ съ популярною „GAZETA ROLNICZA“,
писма выходячѣ на перекрѣтну каждой недѣль подѣ редакцію Маркила Туркавского во Львовѣ.

Програма обоєхъ газетъ обнимає: 1) Вступній статія и обзорныи о живненыхъ интересахъ краю; 2) Справозданя зъ чинностей Радъ державной, Соѣму и Выдѣлу краєвого; 3) Справы поодинокахъ поѣдѣтѣв, громадѣ и общарѣвѣ дѣбныхъ (властѣ автономичныхъ и правительственныхъ); 4) Справы школьнѣй; 5) Хроніку краєву и всѣлянну; 6) Переглядъ науково-авторатурнѣй и артистичнѣй; 7) Переглядъ экономично-торговельнѣй и Газету Рѣдннчу; 8) Фейлетонъ на двохъ сторонахъ (ежемыи повѣстей, историчній, гуморескѣ, жытѣлюсои и отахъ); 9) Оголошеня урядѣв и 10) Инерсаты.

Каждѣ число становитъ для себе заокруглену цѣлѣсть.
Предплата на „Samorząd“ и „Gmina“ выноситъ:
Съ пересылкою почтовою въ краю: рѣчно 5 зр., пѣврѣчно 2 зр. 50 кр., чѣртѣрѣчно 1 зр. 30 кр.; безъ пересылки въ мѣсци: рѣчно 4 зр., пѣврѣчно 2 зр., чѣртѣрѣчно 1 зр. Вь Пѣльмечинѣ кварталюно 3 марки; въ иншыхъ краѣтахъ 5 франковѣй.
Комплѣтъ газетъ „Samorząd“ зъ рр. 1881 и 1882 коштує съ пересылкою лишь 1 зр. — 3 марки — 5 франковѣй. Инерсаты и прилоги обѣсчлѣютоса лѣтъ найдешевше !!
На жадане высылаетъ franco заразь члѣса на показъ и прѣймає предплату:

Администрація „Samorząd“ и „Gmina“
во Львовѣ, Гиньскѣ, ч. 7. (2—3)

Антика
підъ „Звѣздою“

ПЕТРА МИКОЛЯША

во Львовѣ
порукає:

Ольбъ рыбацій зъ мноха
свѣжій, помешаный и вѣнчанъ въ заправляныи, длъ-
того набувшійшій для дѣтей ороуачныхъ и
терпачихъ на груди. Фляшка 80 кр.

Кава гомеопатична
дра ЛЮЦЕ (Lutze)
въ пачкахъ 1/4, 1/2 и 1 фунтовыхъ. Фунтъ 60 кр.

КАВА ЗЪ ЖОЛУДИ
найлучшій сурогатъ правдиво кавы, даючій здо-
ровый и пожиточный напитокъ, пакетъ 10 кр.

ЧОКОЛЯДА ГОМЕОПАТИЧНА
знаменита безъ приправъ, цѣла пачка 1 зр. 53 кр.,
побъ пачки 75 кр.

КАКАО стовченый въ порошокъ
цѣла пуделко 70 кр., побъ пуделка 40 кр.

Молоко згущене швейцарске
знаменито средстве поживно для дѣтей, пушка
55 кр.

Нестля порошокъ для дѣтей
заступаючій вѣсѣмъ материнскій кормъ
пушка 80 кр.

ЛИБИГА ЕКСТРАКТЪ ЗЪ МЯСА
въ господарствѣ необходимый для выгодована
добраго, сильного рессу, въ пушкахъ по кр. 85,
зр. 1-55, 2-75 и 5-80.

ТАРИОСА P. GROULT
даюча дуже поживу зупу
пачка 70 кр.

Екстракты зъ солоду
въ рѣжнихъ фабрикахъ, в. пр. Schering's, Liebe's,
Lohnd's чисты и съ рѣжними додатками, якъ хи-
новою, рыбаціймъ олѣмъ, вапномъ, желѣзомъ, по
60, 90 кр. и 1 зр.

ВОДА ДО ОЧЕЙ
РОМЕРГАВЗЕНА
фляшка зр. 1-30.

Мораса пльнъ
скрѣпляючій волосѣ
побъ фляшки 80 кр., цѣла 1 зр. 20 кр.

Дра **КАРОЛЯ МИКОЛЯША**
Испанскій вина лѣчничий
приваный знаменитыми а свѣдѣтвими ВП. проф. и
докторѣмъ: Бессельского, Вранъ von Fegwald,
Spraeth'a, Grasshe'go, Loribser'a, Корчиньского, Вла-
мана, Едв. Савиньского, Сембачьского, Стшолоцкого,
Валана, Залозенного, Столосова и Матен Якубово-
ского отначеный, проф. хеміи дра Радшишевскимъ
хемично дослѣдженый и знаменитыми узаный:

Испанске вино хипове
для скрѣпленя.
Испанске вино хиново-желѣзисте
противъ безкровности и нервовыхъ хоробъ.

ИСПАНЬСКЕ
вино пенцинове
противъ недостаточного травленя.

ИСПАНЬСКЕ
вино пентонове
противъ выхуцѣл въ хоробкахъ упертыхъ, по-
кармъ переходячій престо въ кровь.

Испанське
ВИНО РУМБАРБАРОВЕ
противъ катарѣвъ жолудка и кишкы.

Тожъ само вышше поименоваными професорамы
и лѣкарями за найлучшій признаый:

Для хорыхъ и реконвалесцентѣвъ
КОНЯКЪ GRANDE CHAMPAGNE
чверть-литрова бутылка 1 зр. 80 кр.

ВИНО ТОКАЙСКЕ СТАРЕ
чверть литр. бут. 2 зр. 50 кр.

Вино маляга старе
чверть-литрова бутылка 1 зр. 20 кр.

Вино пенаньске для реконвалесцентѣвъ.
чверть-литрова бутылка 1 зр.

Плястеръ на нагѣтки Боксбергера
лѣбъ 35 кр.

Кровянка все свѣжа
склянка банька 1 зр. 20 кр.

Цукорки солодовий власній и
ЦУКОРКИ МХОВИ
противъ кашлю, хрепкима и болѣмъ горла
ЗЕРНЯТА АНТИКАТАРАЛЬНІЙ
Дра VOSSA
пуделко 70 кр.

Правдивый зерна Морилона
пара пуделокъ зр. 1-50 и 3-50.
Правдивый СИРОПЪ PAGLIANO
фляшка 1 зр.

Порошки Зайдлицкій
власного выробу, неуотупаючій жадными ви-
шамъ шо до лѣку, пуделко 1 зр.

Горьвка Француска зъ Бордо
спроваджена и тутъ до фляшокъ наповненова:
чиста 1/2 фляшка 60 кр., цѣла фляшка 1 зр.,
съ оолѣмъ побѣла принаеу В. Lee 1/2 фляшки
70 кр., цѣла фляшка 1-20.

Вода салцилева и порошокъ салцилевый
до устѣ, найлучше средство до консервовани зу-
бѣвъ и противъ немизон войъ зъ устѣ, фляшка
води 60 кр., пуделко порошоку 30 кр. и 1 зр.

ПОМАДА ALKALOID
найлучша помада до волосѣ, скрѣпляюча по-
рѣвъ и вездержуца выпадающе волосѣ, слонкъ
60 кр.

Вода кольоньска
власного выробу, дуже добра, по 60 кр. и 1 зр.
I. M. Фармаы о половину меншій фляшки 60
кр. и 1 зр.

ПАРФУМЫ Францускій
власного выробу.
ПУДЕРЪ Францускій правдивый
и власного выробу.

Пльнъ на отморозеня, власного выробу.
Оцетъ дезинфекційный, власн. выробу.

Годземѣнна Малишевского
противъ ревматизма и гостени.

ВОДА ДО УСТѢ АНАТЕРИНОВА
власного выробу, фл. 40 кр.

Олѣскъ зъ сосны Pinus Punilio
до ротроуваня въ воздухѣ, фляшочка 80 кр.

Глицериновий выробы Зарга,
рѣжій мыла, кремы ганериновий и чиста гли-
церина.

Кромъ тутъ наведеныхъ есть ще можество иншихъ средствъ до лѣченя, прирѣдѣвъ хирургичныхъ и матеріалѣвъ.
ВИНА МОИ ЛѢЧАЩІЙ и **НАПОЇ** для хорыхъ и реконвалесцентѣвъ находятся на складѣ и въ всѣхъ
реномованыхъ антикахъ Галичины и Кракова, якъ такожь въ всѣхъ краяхъ коронныхъ.
Высылки почтою або желѣзницею выконуются безъ проволоки.

ЦѢННИКЪ. ТОРГОВЛЯ КАРОЛЯ БАЛЛАМА ВО ЛЬВОВѢ

Консервы.		Сосы и Муштар.	
Горшокъ сушеный русибскій	3-50	Бешкетъ сол.	1-20
" франц. въ пушкахъ	1-40	Universal Veil	1-40
Шампона зр. въ пушкахъ	1-30	Сосъ товѣдлѣвъ	1-60
Шпанаги велик. 1/2 п. зр. 6, 1/2 п. 3-50		Муштаръ въ Борѣ	
Mixed Pickles въ слонкахъ	84	Girondine 1/2	50 и 80
Оливки франц. въ одѣ	1-20	Ассольдакъ асѣт.	16 и 32
Капзари франц. киле	1-44	Дессельдорфъ якъ фр. киле	80
дрѣвненькій слонкъ	80	слонкъ	35
Тручій рѣдигѣ въ пушкахъ	3-80	Кремекъ фляшка 1/2 фл.	40
въ слонкахъ	1-50, 2-50	Олива на лужня 1/2 фл.	35 кр. 1/2
Грибы сушеный выбраный	2-80	вишневая тѣло	1-50
Сарделли франц.	75, 1-30	въ фляшкахъ 10, 18, 30, 60, 1-	
Гредо	35, 40	Оцетъ винный въ фляшкахъ	25
Москалъ сарделл. рессе штука	4	" ароматный астра 8, 16 и 24	
ориг. фляшочка	2-30	франц. винный оцетъ 70 и 140	
Оселедцъ голанд. мелочн шт.	12	Сардънцѣвскій красавый	36
штѣтой	кр. 7, 8	амонтальскій	1-60
Сарделл. киле	1-44	Пармезанскій до терта.	2-40
Дессельдорфскій порресе, шт.	60	Мало все свѣже и кухонне.	

Свѣтячій кресты
по майстерски пластично выробленый, пречудный на видъ.
Тѣ кресты замальованый нововывѣденными п. к. выху-
дно упривилѣбными въ ночи свѣтячними кристалъ-
ными бѣрами, не вѣдлающими жадному ослѣпѣ; въ
хрустѣ свѣтлѣ въ дѣтѣ свѣтѣ въ ночи, въ такыхъ са-
момъ блеску и роскоши баръ свѣтѣ такожь нововывѣ-
деный **самосвѣтячій кресты**, выключено лишь у васъ
выроблюваный.
За трезау и прекрасну омау свѣтѣ гарантиеса.
Цѣна за одинъ крестъ зр. 3-75, дѣлнѣтнѣше зрѣлнѣшій
зр. 4-50, незвычайно-дѣлнѣтнѣшій съ поствѣтѣмъ зр. 6.
Высылка за готѣнку або за поствѣтѣмъ почтовою.
Можна выбути выключено лишь у
Klingl & Baumann in Wien,
Stadt, Tegethoffstrasse Nr. 3.
NB. Остерѣгаєся передъ подроблѣнѣмъ: кожда штука есть на отворѣ-
нѣи отворѣи заосмотрѣна нашоу фирмоу.

Дня 5 сѣчня 1883 тягненье ТЕРСТЕНЬСКОЙ ЛЬОТЕРІИ ВЫСТАВОВОИ

- 1. Головна выиграна въ готѣнцѣ 50,000 зр.
- 2. Головна выиграна въ готѣнцѣ 20,000 зр.
- 3. Головна выиграна въ готѣнцѣ 10,000 зр.

Дальше слѣдуючій выиграный:

1 на 10,000 зр.—4 по 5000 зр.—5 по 3000 зр.—15 по 1000 зр.—30 по 500 зр.—
50 по 300 зр.—100 по 100 зр.—200 по 50 зр.—542 по 25 зр.—разомъ

1000 выигранныхъ на 213.550 зр.

Докладнй списы выигранныхъ лѣнать для перегляду во всѣхъ мѣсяцѣхъ продани льосѣвъ.
Цѣна льосу 50 крѣйцарѣвъ.

Замовлена при залученю 15 кр. на выдатки почтовой проситѣя надолжати до
Льотерійного отѣдлу Терстенекской выставки,
Piazza Grande N. 2 in Triest. (15-16)

Кто желавбы взяти продани льосѣвъ, нехай звѣрнется заразъ на наведену
въ горѣ адресу.
Во Львовѣ льосы набути можна въ гал. Рустикальнѣмъ банку кредитовѣмъ и въ кредитово-
земскѣмъ закладѣ для Галичины и Буковины.

Перше тягненье вже 2 Сѣчня!

ЛЬОСЫ

Рѣчно
три
тягненя

Головна
выиграна

Дня 2 Сѣчня
и 1 Вересня

гульденѣвъ **200.000** австр. вал.

червоного

Найменша выиграна зр. 12 пѣдносится до 20 зр.

Оригинальнй льосы точно по урядовѣмъ курсѣ дня.

Поодинокій льосы въ 5 чвертьрѣчныхъ ратахъ а 3 зр.

Право до гры есть вже заразъ въ пер-
шѣмъ тягненю дня 2 Сѣчня!

КРЕСТА

Wechsler-Geschäft der Administration des
Wien, Stephansplatz Nr. 9. **„MERCUR“** Ch. Cohn
Wollzeile Nr. 10 u. 15.

ОБЪЯВЛЕНЬЕ!

Обще рѣльнично-кредитне Заведенье для Гали-
цин и Буковины, общество зарегистроване съ
неограниченою порукою

(8-9) открьло
за призволеньемъ Высокои Власти державнои
въ собственномъ домѣ ул. Ормянска Нрѣ 2
(напротивъ „Народного Дому“)

ОТДѢЛЕНЬЕ ЗАСТАВНИЧЕ.

Удѣляе пожички на заставы,
а именно:

цѣнный эффекты, дорогоценности, выробы
фабричнй и ремѣничй и всякй предметы
маючй вартѣсть.

Ново урядженый складъ товарѣвъ корѣнныхъ КАРОЛЯ КОЛЬМАНА

въ Самборѣ, Рынокъ Ч. 12.
Певнымъ и швидкимъ
(8-10) есть дѣланье
Пльну на Гостецъ (Ревматизмъ)
(Gichtgelst)
Генриха Бльоха
зъ Есера (Чехи)
Цѣна за фляконъ 60 кр.

Правдивый пльнъ той можна
достати во Львовѣ на складѣ въ
антицъ и Генриха Блюменфельда
побъ „Золотымъ Слономъ“.
Поручае Высокопреподобному Духовенству и Высокопочтеннѣи публикѣ свой
головный складъ товарѣвъ, котрй зъ першихъ жерѣвъ спроваджуе и таковы
по слѣдуючнхъ цѣнахъ спроваде:
Кава Сейлон бланча . . . 1 зр. 85 кр.
" грубозерниста . . . 1 " 80 "
" серодна . . . 1 " 70 "
" перлова наблишча . . . 1 " 85 "
" Мосса наблишча . . . 2 " "
" Java . . . 1 " 60 "
" Cuba наблишча грубозерниста 1 " 85 "
" Portoa . . . 1 " 40 "
Цукоръ наблишчій въ головѣ по 48 кр.
Также складе гербаты русибскѣи, правдивый румъ бременскій, Саксонъ
францускій, Голландскій ланцукъ, портеръ правдивый англійскій, великй ромъ
вина, пиво польскѣе и всякй инши товаръ корѣный и долнкатѣмъ по вы-
тавшихъ цѣнахъ.
При томъ тирольскій яблочка, правдивый моризонъ зъ головного ихъ скла-
ду, Pagliano и Seehof, дальше склады шкѣла, димѣвъ, паперу, перфумеря и
свѣтѣла церковного.
Для доблѣнѣтѣи Веспоч. публики высылка по такыхъ цѣнахъ кажу по
5 киле въ пачкахъ почтою флансо на мѣсецъ и цѣнникъ на жадноу флансо.

Письмо до громад повіта львівського

отъ Теофила Меруновича

бувшаго ихъ посла до союзу кравого.

Підъ такимъ заголовкомъ розбавляв п. Т. Мерунович до своихъ виборців львівського повіту невеличку брошурку о своїй посольській діяльності въ союзі. „Ділаю се на писемъ для того, — пише п. М. — що писемо воюда легко трахати, где тільки кто цікавий буде, его прочитати, а не кождому булобы возможно їхати отъ Яричева, Влишиць и Шарца въ одно мѣсце мене слухати.“ П. Мерунович аде справу въ двохъ направленняхъ: по перше, що бы самъ збавляти, або хотѣвъ пробавляти въ своен власной гадки и своимъ власнымъ трудомъ? по друге, якъ бы захотѣвся яко посолъ въ войхъ иншихъ справахъ, якъ въ союзі въ часѣ его посольства були розбираны?

Зъ тыхъ справъ, якъ самъ п. Мерунович въ своен власной гадки подносили въ союзі, займъ найперше мѣсце справа жидовска и она то найбширѣйше представлена въ его посольскомъ справозданію. П. М. вичъ высказалъ десять точокъ своихъ внесенъ въ справѣ жидовской, амѣряючи до того, чтобы переведено рѣвноуправленіе межъ христіанскою а жидовскою людностею цѣлкомъ справедливо, такъ чтобы и жиды „чѣлалосъ право“. Треба признати, що п. М. вичъ много заходився коло сеп справы, однакожъ практичній результаты тыхъ заходѣвъ не великій. Союзъ привѣвъ выравдѣ внесенне що до строгого надзору надъ веденіемъ жидовскихъ мотриць и вѣдъ неправо удерживаніемъ закладами заставничими, але п. се вѣдомо, що правительство отнюило, будьтобы жидовскій метрика велелю зовомъ правильно, а що до покунтихъ закладѣвъ заставничихъ то и нынѣ рѣвножъ можна сумнѣватися, чи внесенне п. Меруновича хочѣбы въ части видануло на ихъ устороненне. „Що до ревизіи Талмуду, котрой я домагався“, говорить наконецъ п. М. вичъ, „то понеже жиды дуже горячо тому супротиваліся, то для святого спокою большѣсть союзу поманула тую справу.“ Се еле гійне признавше п. Меруновича кидасъ дуже сумне свѣтло на цѣлу справу жидовску, нимъ подношену, бо простотанъ п. Меруновичомъ реформы и такъ не дуже глубоко входять въ лоно жидѣвъ, а шождъ доверна скоро союзъ „для святого спокою“ отклоняеся навѣтъ отъ такъ близкою а для познаня жидовства необходимомъ ревизіи Талмуду? Такимъ чиномъ складася цѣла реформа „для святого спокою“ до актѣвъ. Тожъ и не выдася намъ, чтобы поясненне, яке давъ п. М. вичъ своимъ выборцамъ о справѣ жидовской могло ихъ успокоити и вдоволати.

Кромѣ поменшихъ справъ, о котрыхъ згадуе п. М. вичъ въ своемъ справозданію (о внесенію, чтобы громады могли сплачувати маленькими радами черезъ довшій лѣта кошта будовы „хорошихъ и просторныхъ школъ“; чтобы продавано оубо не сталихъ цѣнахъ; чтобы вышій власти отпущивалосъ руководствивами (ремесникими), котры у насъ теперь якось дуже подупадають; чтобы по желѣзницяхъ, удерживаныхъ за грошѣй податковъ, господарували не видѣнскій Нѣмцѣй, а нашъ краине; дальше о беззусильно поднятѣй реформѣ народныхъ школъ, о красѣмъ банку и т. п.) подносилъ п. Меруновичъ такожъ двѣ дуже важныя справы: „руску справу“ и справу реформы краевой автономіи.

О послѣдней справѣ, котра, якъ вѣдомо, закончалася цѣлкомъ вѣскомъ, такъ говоритъ п. М. вичъ: „Радилъ рѣжно, але понеже никто не выгадавъ такого устрою урядѣвъ, чтобы въ нѣмъ оббѣдшосъ безъ отобрания громадъ и повѣтамъ ихъ теперѣшній свободной самостоятельности (а властиво не „выдуманно“ такого проекту, якъ бы

высказавъ быть за собою большѣсть голодобѣвъ въ союзі и уступивша большѣсть просто не знала навѣтъ. зъ котрого кѣнца братиса до сеп реформы. Пр. Ред. Д.) — для того я, яко посолъ, не голоубувать за жадною зъ предкладаныхъ новостей, хотѣвъ узнавати мушу, що не зашкодилобы, чтобы у насъ було менше урядѣвъ, а скорѣйше урлоуванне.“ Намъ выдаютъ такъ слова дуже дивными въ устахъ соймового посла и секретаря рады повітоной, отже въ устахъ человѣка, що певно знае и повиненъ знати хыбы и недостатка нашой автономіи. Посолъ повиненъ бути свѣдомымъ такъ жизненныхъ интересовъ своихъ выборцівъ и мати отъягу вступитися въ оборонѣй тыхъ интересовъ, а не поминати такъ важныхъ справъ „для святого спокою“. Або п. М. вичъ унае теперѣшній устрѣй автономичный за добрый и не потребуючи реформы, — тогда повиненъ ясно высказати свою гадку и высказати безосновитѣ тыхъ поглядѣвъ, що не только узнають хыбитѣ и недостаточитѣ сего устрою, але навѣтъ посувають до того, чтобы жадать внесеня передоумѣвъ радъ повітовыхъ; або п. М. вичъ унае хыбы и недостатка автономичного устрою, хочъ може не въ такъ широкихъ розмѣрахъ, а тогда повиненъ ясно высказати свой поглядъ, пояснити справу выборцимъ и указати дорогу, котрою слѣдуе поступити до спасенной реформы, и якъ уоунити ставляній перешкоды въ переведенію сеп реформы.

Така, а навѣтъ еще больша непонѣтъ выказуеся въ поглядѣхъ п. М. вича на „руску справу“. Що се за справа, — сего навѣтъ годѣ на певно дѣзнатися зъ письма п. М. вича. П. М. вичъ видать „въ газетахъ шоденно велику войну межъ Русинами а Ляхами“ (и правду сказати, самъ неразъ въ Газетѣ-и Народъ, бравъ видну участь въ той войнѣ. Пр. ред. Д.), але „по краю якось той войны не видати“, бо пр. Рѣона руска не сточила доси еще нѣ одной битвы съ Рѣною польскою!! Не знаемо по перше, для чего п. М. вичъ говоритъ ажъ о „войнѣ“ и то „великой межъ Русинами а Ляхами“. П. М. вичъ, якъ заразъ покажемо, самъ признае, що межъ Русинами а Поляками суть певны спорны точки, хочъ ихъ никто не назве великою „войною“, такъ само, яко годѣ сказати, чтобы Словенцѣ а Нѣмцѣй, шведскій Поляки а Нѣмцѣй, Чехи а Нѣмцѣй вели съ собою „войну“ и „билися съ собою“. По друге, чомужъ то п. М. вичъ не полонитъ, для чего въ газетахъ ведеся „шоденно велика война межъ Русинами и Ляхами“? Най буде, що русскій газетѣ ведутъ тую „войну“ — а мы скажемо: сибѣр — непотрѣбно и напрасно; але для чогожъ ведутъ ея галицко-польскій газетѣ, скоро ея нема въ краю и нема для нея жадной подставы? Длячего галицко-польскій газетѣ выступаютъ все зачѣбно противъ Русинѣвъ, длячего спомѣтъ накладываютъ на нихъ всякій подозрѣня, а зъ другой стороны навѣтъ на мають отъяги чи доброй воли, подати голодобѣ о „русской справѣ“ своихъ рѣднихъ закордонскихъ братьевъ-Поляковъ, якъ се послѣдними часами сталося съ голодомъ познанского Поляка въ Дзешниці розпайскіи и съ голодомъ Газетѣ-и польск-и? Овъ чому булобы дуже цѣнаво почути, якъ то п. М. вичъ — одинъ зъ видныхъ сибѣрчастиникѣвъ галицко-польскихъ газетъ — пояснить те, въ кождѣмъ случаю дуже дивоглядне поступованне галицко-польскихъ, а именно львовскихъ газетъ? По третє, п. М. вичъ муситъ безперечно узнавати такъ „воинно“ поступованне газетъ за дуже шкодливе, на що впрѣчѣмъ а мы вже неразъ указували. Але скоро естъ въ лѣнѣ нашего краю такъ велике зло, скоро не можна легковѣжати силы газетъ и ихъ, въ дѣиѣмъ случаю дуже шкодливого впливу на читающихъ, то очевидно п. Меруновичъ повиненъ бувъ заразѣмъ предложить лѣтъ противъ сего зла. Впрѣдѣ въ быывае п. М. вичъ Русинѣвъ и Поляковъ до згоды, чымъ посередно подтвержде, що доси нема згоды,

але такой зазывъ не представляеся нѣчимъ иншимъ, якъ лише солодкою фразою, що не веде до цѣли. Придивимся только близше, якъ понимае п. М. вичъ „руску справу“. Въ однихъ мѣсци представляе п. Меруновичъ „руску справу“ яко социальну, а не народну (національную), слѣдующими словами: „Трагитѣя у насъ, що громада мае який процѣсъ съ дворомъ, або дѣдичъ съ громадою; що поможи дворомъ а священникомъ заде непорозумѣнне, або наконецъ училоль не зо войми мѣбе удержати згоду. Але се дѣсея не только у насъ, але повсюду: такъ само на Маураухъ, якъ и на Руси. То такъ лишь говоритѣя, чтобы въ тѣмъ случаю войуютъ съ собою Ляхъ съ Русинимъ: колибы оба (дѣдичъ а громада, взглядно священникъ) були Поляками, або оба Русинами, то также ссварилібыся.“ Тутъ очевидно п. М. вичъ представляе руску справу яко сибѣр и суперечитѣ интересовъ межъ громадою а дворомъ, отже яко справу социальну, бо годѣ присутити, чтобы п. М. вичъ мавъ тутъ на гадцѣ лише случайній споры, а забувъ на ту рѣжницю, яка заходитъ межъ дворомъ а громадою подъ взглядѣмъ податковъ, дороговой, церковной и въ части школьной конкуренціи и т. п. Не входимо въ тое, чи добре робить п. М. вичъ, выставляючи руску справу лише яко социальну, але соли такъ естъ, то голый покликъ „згода“ тутъ якъ наименше може довести до цѣли с. е. погонити суперечкій интереса межъ дворомъ а громадою, бо, якъ вѣдомо, словомъ „згода“ годѣ погонити нерѣвности и суперечности интересовъ, такъ важныхъ для одной и другой стороны. Тутъ було повинностею п. М. вича указати дорогу, якъ можнабы и слѣдуе погонити тѣ суперечности, чого очевидно повиненъ бжати кождый добромысляцій человѣкъ. Власно то, що п. М. вичъ „выбралъ своимъ посломъ русскій, польскій и нѣмецкій селяне“, вложило на него ту повинностъ обороны селенскихъ интересовъ, а не поминати ихъ „для святой згоды“.

Дальше однакожъ зновъ подноситъ п. М. вичъ справу руску яко народну (національную), где ходитъ о то, чтобы Русины на подѣвѣтъ конституційныхъ правъ заховували и плекали свою народность: овою вѣру, языкъ матерній и рѣдній обычаи — разумѣея „въ згодѣ а безъ колотій съ сусѣдомъ“. Чи Русины могутъ се „въ мирѣ сибѣр“ робити? П. М. вичъ признае тутъ, що естъ „польско-руска колотія“, що „теперь еще не все такъ иде помежи нами, якыбы мы того собѣ желали“, але не только не каже, якыбы для обеихъ сторонъ справедливо рѣшити „кто мае рѣцію въ польско-русской справѣ“ и „якыбы то мало бути межъ нами“ по правдѣ и справедливости, але надъ и тутъ „для святого спокою“ поминае тѣ, такъ многоважній пытаня и признаеся, що тамъ, „где ссвариліся Русины съ Ляхами, тамъ мене не було, коли засѣдали я въ союзі, и тамъ мене нѣколи не буде!“ Инто? Посолъ, що связывае своихъ выборцівъ до згоды, не мае отъяги помирити спорящихъ а навѣтъ докунити слова опамѣтати для неолушно спорящихъ? Посолъ, що почувае всю згубитѣ сепъ межинародной колотіи, не почуваетъ до того, чтобы хочъ слово сказати до спорящихъ и то все — „для святого спокою“? Ктожъ отъякъ переведе порозумѣнне межъ спорящихъ, солибы кождый такъ вѣтѣвалъ зъ союзу, коли тамъ розгоритѣя колотія? Признаемо, що не розумѣемо такой „нѣ тенонъ нѣ зминѣн“ полатыки на засадѣ „все бери, мене не тыкай“.

Подносимо тыхъ кѣлька увагъ нашихъ о посольскомъ справозданію п. Меруновича разъ для того, що самъ онъ домагався въ нѣмъ такого оцѣненя, а по друге для того, чтобы посла нашой гадки въ справѣхъ такъ важныхъ, якъ выше поднесенъ, имѣемъ право жадати ясности отъ мужѣвъ, що хотѣтъ яко посла провѣдати въ справѣхъ краевыхъ.

Почтовѣ касы щадничѣй.

На основѣ закона въ 28 мая 1882 р. вѣдуть съ Н. рокомъ въ житѣ почтовѣ касы щадничѣй, котры мають задачу зъ одной стороны дати можность и наибѣдѣйшимъ перотвамъ жителѣвъ умѣщати дрѣбній свои кюты на процентъ, а зъ другой стороны и державѣ принести певны доходы.

Подъ зарядѣмъ и порукою правительствѣ заведена буде въ Вѣднѣ державна каса щадничѣй, котра буде подлагати министровѣ торговлѣ, належати буде до обсягу администраціи почтовой, а зватися буде „ц. к. урядѣмъ почтовыхъ касъ щадничѣй“. Стациями збранными того центрального уряду будутъ вой уряды почтовѣ въ Австрій; они обовязанъ что дня въ звичайныхъ годинахъ урядовыхъ пріймати вклады и выплачувати жаданій грошѣй. Вой вклады и выплаты записуютъ до книжочекъ, котры почта дае безплатно. За оказаніемъ такой книжочки може вкладѣтъ на кождѣй стаци (почтѣ) вложити дальшу вкладку або достати выплату. — Найменша вкладка муситъ высосити 50 кр., а всяка больша вкладка муситъ бути дѣлна черезъ 50. Вкладку въ квотѣ 50 кр. можна такожъ вносити марками листовыми, прилѣплеными на призначеныхъ до того картонкахъ, продаваныхъ на почтѣ по 5 кр. Отъ одного и того самого вкладѣча не волюно на тыждень больше якъ одинъ картонъ на 50 кр. пріймати. Вклады будутъ процентуватися отъ 1 гульдена по 3% рѣчно. Процентъ записуеся до книжочки и въ кожду рѣвницію выставлена книжочки дочиселася до капитала. Вкладѣтъ не можна въ одиѣмъ роцѣ вносити больше, якъ на 300 зр. по отчисленю всякихъ выплатъ, а капиталъ вкладковѣй въ загалѣ процентуеся лишь до 1000 зр. Йѣкожъ не волюно подъ загрозѣю утраты проценту а часомъ и капиталу послѣдати больше, якъ одну книжочку почтовой касы щадничѣй. Такожъ малолѣтній мають право вносити самостоятно вклады и отбрати выплаты, ели ихъ заступити праванъ не уѣдомлятъ на писемѣ уряды почтовѣ, що они тому противляютъ.

Вкладѣчъ мае при першѣй вкладцѣ вносити въ книжку свое имя и рѣзвище, заятѣе, мѣбе родженя и замешканя; такожъ муситъ поднискати „контрактнѣй“, на котрѣмъ може выписати яку тайну „паролю“. Кто выбравъ собѣ паролю, той безпечѣйшій, бо почта не выплатитъ грошей нѣкому безъ поданя пароля; онъ може отобрати зъ почты выплату навѣтъ черезъ третю особу, соли на призначенѣмъ формуляри поднискася и нашею свою паролю. Вклады могутъ бути вношенъ такожъ въ коритѣ третихъ особъ. — Вкладѣчъ одержитъ кромѣ подтвержденя отъ урядника почтового еще окреме подтвержденне зъ центрального уряду почтового въ Вѣднѣ въ протягу 14 дѣвъ. — Уряды почтовѣ обовязанъ кромѣ мѣсячныхъ обрахункѣвъ робити еще шоденній рахунки зъ обороту вкладѣвъ и выплатъ.

Вкладѣчъ може кождѣй хвилѣ жадати звороту цѣлоя свои вклады або части за попереднимъ выповѣдженіемъ, котре треба вымолити просто до уряду центрального въ Вѣднѣ. Выповѣдѣти належати квоту отъ 10 до 100 зр. на 15 дѣвъ, отъ 100 до 500 зр. на мѣсяцъ, а высше 500 зр. на два мѣсяцѣ напередъ. Почта не выде меншу квоту отъ 1 зр. хыба лишь тогда, ели цѣла належитѣсть не сягае до 1 зр. Соли вкладѣючи не обравъ собѣ пароля а хоче отобрати грошѣй черезъ повномочника, то повномочіе муситъ бути подтверждене войтоиѣмъ, священникомъ, судѣмъ або нотарѣмъ; хорому може подтвердити лѣкаръ.

Се суть найважѣйшій приномъ уставы запроваджуючѣй почтовѣ касы щадничѣй; зъ нихъ читателъ зможе вже порозумѣти характеръ институціи почтовыхъ касъ щадничѣй.

ПАМЯТИ наилучшего друга.

VI.

(Конецъ)

Але все те було вже запбано. Отвѣдѣ на прошену раніою весною отпустку одержавъ Навроцкій доверѣвъ въ побну осѣнѣ, а радше вже въ зимѣ, бо ашь въ листопадѣ. Тамъло добре, коли дѣнь р. 1880 переѣдѣвъ черезъ Львовъ на сѣ-й зимовый отпочинокъ на родину. На дворѣ была дуже погана слота. Снѣгъ переплѣтався съ дождемъ, густи туманы валагали оловниными хмарами на землю, а холодъ и вохлѣбѣсть перетискалися кровъ одѣжу и перѣймали человека до живого. Не можна було собѣ подумати большою ироніи, якъ въ таку пору їхати ратувати здоровя. А станъ здоровя Володим. Навроцкого бувъ вже тогда такій, що переѣмѣвъ тревогою кождого, кто его побачивъ. Ще только очи свѣтлелися на потчирѣлѣмъ, высохлѣмъ лицѣ, але голосъ его вже равеся за кождымъ словомъ, не мовѣбы замаравъ отъ кашлю. Самъ дѣнь говоривъ съ великимъ жалемъ: „Оттеперь маю чаеъ и волю, — хочъ въ снѣгу — хочъ въ болѣтѣ купайся та зимною мракою надыхайся. Отъ побѣду хыба, чтобы побачити рѣдній стороны“. Можна було навѣтъ сумнѣватися, чи дѣнь переѣдуе зиму. Але якось ще выдержала натура, агартована тяжкими вѣдѣнками, и колибъ онъ мавъ бувъ отпустку на слѣдуючу весну, то кто знае, чи нашъ Володимиръ не бувъбы еще и доси въ живыхъ. Тольконы не довелосъ Володим. Навроцкому дожидатися сего. Минула весна, минуло

лѣто, а Володим. Навроцкій пересидѣвъ весь сей часъ въ бюрѣ. Тяжка и дуга равнивалася, что разъ облыше и черезъ зиму подѣрвала вѣй жизненій силы. По найтяжѣйшій житѣйской борѣбѣ аломалася наконецъ желѣзна сила одинокого борца подъ напоромъ безчисленныхъ вѣдѣтѣвъ — Володимиръ Навроцкій умеръ днѣ 16 марта 1882 р.

Про послѣдній часъ В. Навроцкого удѣливъ намъ одинъ зъ шырѣхъ прихильниковъ „Діла“ слѣдующій вѣсти:

„Дѣнавѣшисъ о моѣмъ пробуванію въ снѣхъ сторонахъ (въ Рѣшовѣ), нависае покѣбній В. Навроцкій до мене писемо — а було се перѣдъ двома мѣсяцями (до смерти В. Н-го): „Кли ласка, отѣдѣйте мене, бо менѣ самому годѣ у Васъ бути — хороба не дозволяе. Але вчасно Васъ упереджаю, що вся пріємнѣсть буде по моѣй сторонѣ, бо застане въ менѣ физично врыжованого и морально зауираючого человека, якымъ пишеся etc. etc.“ — Се писемо тронуло мене до глубины; я воспѣшивъ сейчасъ не знаючи навѣтъ до того часу, що сей Навроцкій се авторъ той „Подѣбной крейдки“, котру мой знакомѣй читали съ такимъ ааніемъ и глубокимъ жалемъ надъ долею покридженого народа. Ажъ по короткой розмовѣ обанавъ и, кто высвѣдчавъ менѣ знамениту честь, стѣтася однимъ въ близкихъ знакомыхъ въ снѣхъ околлицяхъ. Толькожъ ала доля хотѣла, що се знакомство трѣвало дуже короткій часъ. Съ жалемъ побачивъ я, що нашъ Володимиръ догорѣвъ. Тымъ больше тронули мене слова его листу, вопрошаючого мене до себе. Прибувши на се запрошенне и розговорившисъ съ моимъ новымъ, а такъ дорогимъ знакомымъ, спытавъ я его о причину сепъ слабости, що побѣла его

сѣбѣ зробили его морально зауираючимъ человекомъ. Сумно усѣмѣхнуеся и такъ почавъ говорити: „Мене поселено на чужинѣ далеко отъ родины, приятельѣвъ, отъ власного народа, що мене выховавъ и такъ дуже привавъ менѣ до сердца. Мене обгорнула туга за родиною, за своимъ, за рѣднимъ народомъ. Я мусѣвъ тутъ причуватися до иншой мовы, нависати до иншого народа, мусѣвъ предѣвати для несвоихъ, — а мысль, що се сталося умысно, що мой народъ оставсе безъ помочи. — мучила мене якъ амора. Нѣмецѣй мавъ на сѣю слабость выразъ „Heimweh“. — у насъ кажутъ „туга за родиною“ и естъ до сего навѣтъ дуже гужлива вѣсна: „Я въ чужинѣ агабѣю, на чужинѣ плачу...“; Поляки кажутъ, що сибирскій поселенцѣвъ зъ ихъ народу такожъ терпѣлять подобій муки. За тѣ муки каснутъ-проклинають они своихъ мучителѣвъ и голосѣтъ свои жалѣ въ искравныхъ барвахъ цѣлому снѣту. Я не мавъ и сепъ отрады, чтобы о нихъ высказатися хочъ перѣдъ моими приятельѣми, а не то перѣдъ цѣлымъ народомъ або цѣлымъ снѣтомъ. Чтобы притлаумити болѣ-гугу за родиною, за рѣднимъ живымъ словомъ, я нависае до працѣй, працѣювъ надѣрбно, въ всѣхъ моихъ силъ, тысячу разъ кидать перѣ съ рѣвкою, что се праця не для моего народа, — и вновь бравсе до неѣ. Житѣе пыало менѣ поурѣ, нечесло. Бдиною мою розрадою було, коли довелосъ менѣ ненадѣйно почути живе руске слово, що впрѣчѣмъ рѣдко случалося. Перѣдъ кѣлькома лѣтами выслаено мене на комисию въ дуже важной для скарбу справѣ. Я нависае до сепъ працѣй горячо надѣючися, что по ея належитѣмъ переведенію спонивъ наконецъ мой горяче бажанне и перене-суть мене навадѣ межъ мой народъ. Мою

працею забезпечити я скарбѣни около 50.000 зр. а. в. — Але мой найскромнѣйшій надѣвъ не сповнилася... Впрѣдѣ вѣесторонно выказано мою невинитѣсть — але... я понавъ въ сухоты. Вамъ може се дивно, але въ мой рѣдинѣ никто не слабуванъ на сухоты, тожъ не еуть они наследствѣнній. Може скажете: зъ надѣрбу працѣй. Признаю, але я намъ еказавъ, чому я працовавъ больше, якъ було моимъ обовязкомъ. Вы маєте родину, маєте людѣ, съ котрымъ говорите по руски и для него працѣете. Я працовавъ для чужихъ... я надѣвася вернути въ рускій стороны, але не дождалсѣ сего... Розлука и гривота убилы мене физично и морально.“

Днѣ 16 (4) марта с. р. роветася Володимиръ Навроцкій съ снѣмъ свѣтомъ въ 36-тѣмъ роцѣ житѣ. Его смерть зробила навѣтъ середѣ Рѣшовскихъ Поляковъ глубоко враженье. Его товаришѣвъ по уряду були до глубины тронуты смертею своего неотжалуваного товариша, „Онъ умѣлъ собѣ вѣднати ихъ щирю любовь. „Онъ бувъ вѣдѣбѣйшій зъ насъ всѣхъ“, говорили они, „онъ упавъ жертвою...“ Товаришѣвъ по уряду Поляки вложили отъ себе на домовнѣй Покѣбника гарный вѣнчикъ съ снѣж-жовтыми лентами, чымъ дали прекрасный доказъ своего уважаня и пошанованя народности Покѣбника. Честъ такимъ Полякамъ! Похоронны отбулися вѣсѣмъ пѣсла руского обряду. Зднѣтъ народа, а именно интеллигенціи Рѣшовской на похоронахъ бувъ неперечислимый. Всѣ свѣщили отдати послѣду прислугу Покѣбникови. Бувъ се наилучшій доказъ той загальнои любви и того поважаня, яке зѣднать собѣ нашъ Володимиръ на далекой чужинѣ. Рускій свѣтъ, по большій части Русинѣвъ-профессорѣвъ и урядникѣвъ, пробуваючихъ въ Рѣшовскихъ сторо-

